Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 223 (1473) ♦ Четвер, 28 листопада 1996 року ♦ Ціна договірна

ТРЕБА РУЙНУВАТИ КЛАНИ, АБИ ВОНИ НЕ ЗРУЙНУВАЛИ ДЕРЖАВУ

Із зустрічі Голови Верховної Ради України Олександра Мороза з журналістами Естонської Республіки та Республіки Польща

Після сумнозвісних подій у Донецьку світ наляканий рівнем корумпованості української економіки. Тому закономірно, що журналістів цікавило, чи є у нашій країні клани і як з ними Українська держава боротиметься. Олександр Мороз визнав існування кланів, які, за його словами, створюються у тих галузях, де задіяні найбільші капітали: у газовій, хімічній, інформаційній та інших. На його думку, «сьогодні через мережі України проходять такі капітали, що можуть перевернути державу. Тому клани треба руйнувати економічно, адміністративно, юридично».

(Закінчення на 2-й стор.).

У центрі уваги — Причорномор'я та НАТО

Учора, згідно з програмою офіційного візиту Президента України Леоніда Кучми до Туреччини, відбулися його переговори з керівниками цієї країни. Поряд із питаннями двосторонніх відносин розглядалися міжнародні та регіональні проблеми, зокрема... пов'язані з подальшою інтеграцією держав Причорномор'я, поширенням НАТО на Схід та фланговими обмеженнями в рамках Договору про звичайні збройні сили в Європі.

Дипломатичні відносини між Україною та Туреччиною були встановлені в грудні 1991 року. Найбільш активний розвиток вони отримали в рамках ЧЕС. Незважаючи на помітне просування останнім часом, україно-турецькі зв'язки в торгово-економічній сфері, на думку експертів, поки що не реалізували всіх можливостей, що вони їх мають.

За підсумками нинішнього року двосторонній товарообіг України та Туреччини очікується на рівні 1 млрд. доларів.

ЗАБОРОНА ЯК ЩЕ ОДИН ЩАБЕЛЬ ДО ПОВНОЦІННОГО ЕНЕРГОРИНКУ

З 1 грудня припинено діяльність фірм, що займаються постачанням споживачам електроенергії, якщо вони не придбали ліцензій на такий вид діяльності.

(Закінчення на 2-й стор.).

НИНІШНЄ ПОКОЛІННЯ СЕЛЯН ЖИТИМЕ...

Ясно, як Божий день, що нічийної власності немає і бути не може. Та ось селяни наші, розбещені саме нею, психологічно не готові відмовитися від масниці, в яку давно перетворилися колгоспи з їх колективною безвідповідальністю. Це, за спостереженням Миколи Письменного, страшна біда і трагедія нинішнього покоління селян.

Чи страждатиме, як і попередні?

Спроба з'ясувати та осмислити, що ж нині в українському селі насправді відбувається

Завтра будемо «борсатися». Як і вчора

Відгомоніли польові баталії. Наближається до кінця ще один хліборобський рік. Підсумки його невеселі —гірші, ніж торік. Не пощастило із зерновими. Їх взяли лише 25 млн. тонн. На прожиток усім нам вистачить, а ось на експорт — навряд. У будь-якому разі це майже вдвічі менше, ніж 6 років тому.

Більшість господарств (54,6%) закінчують рік «у мінусах». Тваринництво збиткове в усіх областях без винятку. Саме тому, треба думати, держава вирішила дотувати галузь, і в проекті бюджету-97 з'явилася незвична для цього документа графа, згідно з якою тваринництву відведено 50 млн. грн. Але, навіть за найоптимістичнішими оцінками, щоб «підняти» галузь, необхідно як мінімум 700 млн. грн. Тож тут знову доведеться «борсатися».

(Матеріал, присвячений проблемам села, читайте на 8-й стор.).

Чи означає посилення режиму порядок

На посилений режим роботи переведено особовий склад кримської міліції. Це викликано зростанням кількості нападів на її працівників. Лише за останній тиждень 4 рази виникали ситуації, коли правоохоронці згідно з законом мали право застосувати зброю, щоправда, застосовувалася вона лише в одному випадку. Безпосереднім приводом для введення посиленого режиму став трагічний інцидент. Днями біля одного з будинків по вулиці Кечкеметській у Сімферополі було знайдено труп начальника відділення управління з боротьби з організованою злочинністю Головного управління МВС України в Криму, 48-річного полковника міліції Миколи Зверєва, який був відомий своєю принциповістю, непідкупністю і високим професіоналізмом у розкритті особливо важких злочинів. За вказаним фактом порушено карну справу. Для розслідування цього вбивства створено слідчо-оперативну групу з числа найдосвідченіших працівників прокуратури та міліції.

До речі, в день скоєння цього вбивства Президія Верховної Ради Криму у черговий раз розглядала питання про боротьбу з організованою злочинністю.

Є приємна новина!

ПЕРЕДПЛАТА-97

«Голос України» вже вкотре проводить для своїх передплатників лотерею. Розігруватимуть найрізноманітніші товари. І все це завдяки нашим спонсорам (сорок дев'ять ми назвали в попередніх номерах):

50. Чернівецькому відкритому акціонерному товариству «Арніка» (голова правління — Тетяна Козлова) — учнівська форма.

51. Відкритому акціонерному товариству «Чернівецьке рукавичково-трикотажне підприємство «Надія» (голова правління — Валентина Кардуба) — одяг для школярів з трикотажу.

Друзі! Ви можете стати учасниками розіграшу нашої лотереї, якщо передплатите «ГУ» або щотижневик «Голос України — тиждень» на 1997 рік. Надсилайте до редакції листи з позначкою «Лотерея «ГУ-97», де вкажіть прізвище, ім'я, по батькові, домашню адресу, вкладіть копію передплатної квитанції. Розіграш — наприкінці січня 1997 року.

Друзі! Стежте за газетою. Щономера в нас збільшуватиметься асортимент товарів для розіграшу лотереї!

У номер

Що винен — віддати повинен

Про погашення заборгованості до держбюджету, по зарплатах і пенсіях, інших соціальних виплатах ще до кінця року йшлося на засіданні тимчасової комісії з питань забезпечення вчасної сплати податків, внесення інших обов'язкових платежів та ефективного використання бюджетних коштів під головуванням першого віце-прем'єр-міністра Василя Дурдинця. Таку вимогу було поставлено до керівників міністерств транспорту і промисловості. За всіх об'єктивних і суб'єктивних труднощів, сказав він, є всі можливості вчасно розраховуватися з державою і людьми. Для цього необхідно цілеспрямовано працювати над пошуком обігових коштів, зміцнювати фінансову дисципліну, оперативно розв'язувати питання взаємозаліків, заявив перший віце-прем'єр.

Звіт побачив світ, а малюки — спектакль

Днями у приміщенні Київського державного театру юного глядача відбулася презентація звіту «Стан материнства та дитинства в Україні: проблеми перехідного періоду, 1996», підготовленого українськими фахівцями за сприяння представництва ООН в Україні та ЮНІСЕФ (Дитячого фонду ООН).

Присутній на презентації віце-прем'єр-міністр України Іван Курас подякував учасникам та авторам проекту і висловив сподівання, що ця співпраця матиме продовження.

Того ж дня коштом ЮНІСЕФ у ТЮГу відбулася благодійна вистава для дітей-інвалідів та малюків з багатодітних сімей, а в фойє театру відкрилася виставка дитячої творчості.

Заборона як ще один щабель до повноцінного енергоринку

(Початок на 1-й стор.).

Як повідомили агентству «Інтерфакс-Україна» в Національній комісії з питань регулювання електроенергетики (НКРЕ), заборону введено для «впорядкування діяльності фірм на ринку електроенергії», а введення заборони є «ще одним щаблем на шляху до повноцінного енергоринку».

Нині НКРЕ надала комерційним структурам близько 100 ліцензій на постачання електроенергії за нерегульованим тарифом і 27 ліцензій державним акціонерним енергокомпаніям «Обленерго» на постачання за регульованим тарифом.

Водночас велика кількість комерційних фірм діють без ліцензії, постачаючи електроенергію «напряму» від виробника до споживача.

Треба руйнувати клани, аби вони не зруйнували державу

(Початок на 1-й стор.).

Представники провідних засобів масової інформації двох країн перебували у Києві за програмою фонду «Відродження» та за сприяння центру «Демократичні ініціативи». Під час бесіди, що пройшла у формі прес-конференції, Олександр Мороз відповів на запитання щодо прагнення України інтегруватися в європейські структури, відзначивши, що вважає це бажання цілком закономірним і таким, що збігається з інтересами нашої держави. Процес розширення НАТО на схід та входження до цієї організації ще кількох держав Центральної Європи Голова Верховної Ради оцінив як «процес не дуже прорахований». На його думку, «знову може відродитися ситуація, коли долю світу вирішуватимуть або супердержави, або військово-політичні союзи, в яких вони відіграватимуть провідну роль».

Розв'язання проблеми Чорноморського флоту Олександр Мороз бачить в активізації переговорного процесу, «адже логіка відносин повинна базуватися на братських інтересах, тим більше, що на Чорному морі наші інтереси збігаються».

Журналістів також цікавила діяльність Олександра Мороза не лише як Голови Верховної Ради, а й як голови Соціалістичної партії. Олександр Мороз зауважив, що його партія трансформується у напряму соціал-демократії і що на шостому з'їзді партії це питання буде одним з головних.

У КОМІСІЯХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Комісія з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією розглянула поданий Кабінетом Міністрів проект закону «Про недержавну охоронну діяльність». Необхідність законодавчого регулювання цієї сфери соціальної діяльності, як підкреслювалось на засіданні, зумовлена наявністю значної кількості суб'єктів підприємництва, які займаються охоронною діяльністю, великою чисельністю персоналу недержавних охоронних підприємств та об'єктів охорони.

Законопроект визначає соціально-правові основи провадження такої діяльності, гарантії соціального і правового захисту працівників недержавних охоронних підприємств, їх обов'язки та права щодо застосування заходів фізичного впливу, соціальних засобів до правопорушників.

Визнаючи законопроект своєчасним і необхідним для правового врегулювання надання охоронних послуг недержавними підприємствами, депутати відзначили, що він містить ряд суттєвих вад і деякі його положення потребують узгодження з чинним законодавством.

На думку членів комісії, грунтовного доопрацювання потребує ст.8 проекту, якою регламентується провадження недержавної охоронної діяльності, зокрема, в частині застосування спеціальних і технічних засобів. До того ж невідомо, який зміст вкладається в поняття «спеціальні засоби». Це зауваження стосується і положень ст.13 проекту. Ряд положень проекту носить неконкретний і декларативний характер.

Комісія вважає за неможливе розгляд зазначеного проекту Верховною Радою України без грунтовного доопрацювання.

За участю керівників та відповідальних працівників міністерств фінансів, сільського господарства і продовольства, рибного господарства, ряду державних комітетів та фахівців з місць **Комісія з питань агропромислового комплексу, земельних ресурсів та соціального розвитку села** під головуванням заступника голови комісії Володимира Кравчука розглянула зміни і доповнення до проекту Національної програми розвитку агропромислового виробництва і відродження села на 1996—2005 роки, про виконання постанови Верховної Ради щодо ситуації в агропромисловому комплексі.

Заслухано інформацію голови підкомісії з питань приватизації в АПК Володимира Єгудіна про особливості приватизації майна в соледобувній промисловості. В підсумку обговорення вирішено відповідний проект закону, поданий Кабінетом Міністрів, відхилити у зв'язку з його невідповідністю програмним документам.

Взявши до відома інформацію голови Антимонопольного комітету Олександра Завади та секретаря комісії Валентини Семенюк про роботу Антимонопольного комітету, відзначивши певні позитивні зрушення, комісія все ж вирішила до травня наступного року проаналізувати додержання Антимонопольним комітетом вимог законодавства щодо приватизації майна в агропромисловому комплексі.

Зараз комісія приступила до вивчення та аналізу поданого Кабінетом Міністрів пакету законопроектів щодо податкової політики і доопрацьованого урядом проекту Державного бюджету на 1997 рік.

Прес-служба Верховної Ради України.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ратифікацію Угоди між урядом України та урядом Республіки Білорусь про гарантії прав громадян в галузі пенсійного забезпечення

Верховна Рада України **постановляє:**

Угоду між урядом України та урядом Республіки Білорусь про гарантії прав громадян в галузі пенсійного забезпечення, підписану у м. Києві 14 грудня 1995 року, ратифікувати.

Голова Верховної Ради України О.МОРОЗ.

м. Київ, 22 листопада 1996 року.

Творчий конкурс: Гімн і Герб України

Як уже повідомлялося, відповідно до рішень Верховної Ради і уряду проводяться відкриті конкурси на створення найкращого ескізу великого Державного Герба і найкращого тексту Державного Гімну України. Програми та умови цих конкурсів опубліковано в газеті «Урядовий кур'єр» 19 листопада 1996 року.

Визначено, зокрема, що головним елементом герба має бути знак княжої держави Володимира Великого (малий Державний Герб України) з урахуванням герба Війська Запорозького. Текст гімну має бути покладений на музику національного гімну України М. Вербицького.

Конкурсні роботи вже надходять на адресу Міністерства культури і мистецтв України (252030, м. Київ, вул. Франка, 19). Як повідомив перший заступник міністра культури і мистецтв Михайло Захарович, який очолює експертні групи конкурсу, вже отримано 32 проекти тексту гімну та 8 ескізів герба. До 15 грудня всі пропозиції буде розглянуто в експертних групах, після чого подано державним комісіям.

За довідками щодо конкурсу слід звертатися за телефонами в Києві: (044) 224-63-88, 224-02-59.

Прес-служба Кабінету міністрів України.

Заява Соціалістичної фракції Верховної Ради України

Про здійснення в Україні політичної цензури

Органи державної влади в Україні, політичні партії, інші об'єднання громадян неодноразово заявляли про наміри будувати демократичну правову державу на засадах плюралізму підходів та вільного змагання ідей, програм і підходів до шляхів суспільного розвитку. Це знайшло відображення у статті 15 Конституції України, де зазначено, що «суспільне життя в Україні грунтується на засадах політичної, економічної та ідеологічної багатомандатності.

Жодна ідеологія не може визнаватися державою як обов'язкова.

Цензура заборонена»...

Соціалістична фракція Верховної Ради України вимушена заявити про грубе порушення з боку деяких органів виконавчої влади цих засад існування суспільства. Всупереч Конституції, заявам про пошук взаєморозуміння та злагоди в суспільстві в державі проводиться цілеспрямований курс на остаточне придушення багатоманітності ідей.

Повної інформаційної блокади або шельмування зазнають ліві та лівоцентристські сили, які за результатами виборів репрезентують позиції третини всіх виборців. Їх не допускають до телевізійного та радіоефіру, на шпальти газет та журналів. Водночас у переважній більшості засобів масової інформації робиться все можливе для дискредитації лівих сил. Посилання при цьому на свободу думки журналістів є лукавством, бо редакційні колективи цілком залежать від грошових господарів засобів масової інформації, а численні реорганізації державних електронних засобів масової інформації поставили їхні творчі колективи під остаточний контроль структур виконавчої влади.

Уже понад рік, як Україна стала членом Ради Європи, взявши на себе загальновизнані у світі зобов'язання забезпечити вільний доступ усім громадянам до поширення інформації. Однак цей принцип грубо порушується, передусім стосовно лівих сил, в Україні. Політичні партії соціалістичного спрямування, як і більшість інших прогресивних сил, відлучено від засобів масової інформації, щодо їхньої позиції здійснюється політична цензура у вигляді інформаційної блокади.

Інформаційної блокади зазнає навіть найвищий законодавчий орган держави — Верховна Рада України. Так, на порушення вимог статті 84 Конституції України, постанови Верховної Ради України «Про порядок висвітлення роботи шостої сесії Верховної Ради України» припинено трансляції передачі «Трибуна депутатських фракцій».

Формальним виконавцем цього рішення був З. Кулик, недавній голова Державного комітету телебачення і радіомовлення, якому Верховна Рада України висловила недовіру на цій посаді і якого Президент України тут же призначив міністром інформації України. За формальний привід для зняття зазначеної передачі висували недостатнє фінансування передач, хоча фінансування Держтелерадіо передбачене державним бюджетом України.

Ясно, що будь-який міністр не зміг би виступити проти Верховної Ради України без «благословіння». Відсутність реакції Президента України Л. Кучми на вказаний кричущий факт підтверджує це.

Стає очевидно, що антизаконна заборона телепередачі «Трибуна депутатських фракцій», останні кадрові призначення в інформаційній сфері зроблено усупереч Конституції України, законам України «Про інформацію», «Про телебачення і радіомовлення», спрямовані на обмеження свободи слова та демократії в Україні, на створення переваг президентській команді в наступних політичних і виборчих кампаніях, на приховування від народу напруженої і складної діяльності парламенту, на обмеження права на публічну критику наявного курсу збанкрутілих реформ.

Враховуючи величезну суспільну небезпеку таких дій для держави, закликаємо Президента України Л. Кучму переглянути своє рішення про призначення З. Кулика міністром, вжити заходів для відновлення трансляції телепередачі «Трибуна депутатських фракцій», не допустити на догоду безвідповідальним політикам чергової хвилі протистояння у найвищих ешелонах влади.

Закликаємо Президента України як главу держави і гаранта її Конституції піднятися вище особистих інтересів і діяти в межах Конституції та законів, в інтересах народу України.

Соціалістична фракція Верховної Ради України заявляє свій рішучий протест проти системи політичної цензури в Україні, всіма законними засобами домагатиметься її ліквідації, демократизації соціального життя і докладе всіх зусиль, щоб донести до народу правду про справжні причини його зубожіння.

Іван ЧИЖ, голова Соціалістичної фракції Верховної Ради України.

Президент «Укрзалізниці» Леонід ЖЕЛЄЗНЯК:

«Критська ідея – вікно до нової економіки»

***НАША ГАЗЕТА** вже повідомляла про намір України взяти участь в освоєнні транспортних, так званих критських, коридорів. У публікації переважно йшлося про проектування і будівництво міжнародних автомобільних шляхів.*

Однак у цій програмі значне місце відведено й реконструкції залізничних магістралей. В якій мірі ці дуже цікаві проекти торкнуться нашої країни і як відіб'ються на нашому економічному розвитку, ми попросили розповісти генерального директора Державної адміністрації залізничного транспорту України Леоніда ЖЕЛЄЗНЯКА.

— Відразу скажу, — відзначив він, — що в реалізації цього проекту однаковою мірою зацікавлені і Україна, і країни Європейського співтовариства. Створення найкоротших шляхів перевезень, а значить, зменшення витрат на них — мрія будь-якого транспортника. Прагнучи завоювати нові ринки збуту на Сході, в Малій Азії, Прикаспійському регіоні, європейські країни дивляться на Україну, як на перехрестя, де перетинатимуться нові караванні шляхи. Саме через Україну можуть бути прокладені найкоротші магістралі проходження вантажів і пасажирів із Скандинавії, Англії, Прибалтики, Західної Європи до країн Сходу, Закавказзя, Середньої Азії, Казахстану і далі. Для деяких сполучень виграш може становити 700-2000 кілометрів. Причому зовсім необов'язково споруджувати нові шляхи. Мережа залізниць України органічно вписується в західноєвропейську — через Польщу, Словаччину, Угорщину, Румунію, Молдову, Білорусь, Росію. Вона також охоплює і морські порти Чорноморсько-Азовського басейну.

Таким чином, із дев'яти транспортних коридорів, що їх на загальноєвропейській конференції міністрів транспорту на острові Крит було визначено як найперспективніші, три проходять Україною. Це: Берлін—Бреслау—Катовіце—Львів— Київ; Трієст—Любляна—Будапешт—Ужгород—Львів; Салоніки—Пловдив—Бухарест—Кишинів—Київ—Вітебськ—Псков—Санкт-Петербург—Гельсінки.

Я назвав лише головні міжнародні напрями, що стосуються України і долю яких практично вирішено. Але існують й інші проекти. Скажімо, такий, як Балтика (Гданськ) — Чорне море (Одеса). Українські проектанти встановили, що для деяких сполучень із країнами Середньої та Південної Азії використання коридору Європа—Азія через Москву призведе до значного перепробігу вантажів. «Укрзалізниця» пропонує альтернативний коридор Європа—Азія через Україну, а саме: від Фастова «повернути» поїзд на Знам'янку, Дніпропетровськ, Донецьк і далі — на Волгоград, Астрахань, Макат, Бейнеу. Таким чином, пробіг вантажів із Європи скорочується на 2000 кілометрів. Нашу пропозицію нині уважно вивчають.

Є ідея організувати паромну переправу Україна—Грузія з використанням паромного комплексу в Іллічівську в діючій мережі залізниць.

А тепер про те, що даватимуть критські коридори нашій економіці. Кожний додатковий мільйон тонн перевезених вантажів приносить мільйони доларів прибутків. А включення критських коридорів до нашої мережі залізничних перевезень забезпечить сотні мільйонів тонн додаткових вантажів. Окрім того, модернізація залізничних колій дозволить збільшити швидкості руху вантажних і пасажирських поїздів, а значить, помітно знизить терміни доставки вантажів, поліпшить їх схоронність. Передбачається і скорочення термінів виконання прикордонних та митних процедур. Усе це — величезні гроші.

Причому, в не такому вже й далекому майбутньому. Використання міжнародного транспортного коридору № 9 (Греція—Україна—Росія—Фінляндія) вже дає свої результати. Коли торік сполученнями з Грецією перевезено 38 тисяч тонн вантажів, в тому числі 3,5 тисячі тонн продовольчих товарів у рефрижераторних секціях, то цього року і наступного ця країна зробила заявку на перевезення через Україну більш як 300 тисяч тонн продовольчих товарів. Очікуваний прибуток має становити більш як 10 мільйонів доларів на рік. І це, наголошую, лише початок.

Уже найближчим часом з'являться нові види перевезень, що їх раніше не виконувала «Укрзалізниця». Це так звані контрейлерні (комбіновані) перевезення — автомобілі з вантажем, автопричепи, різні види швидкісної доставки вантажів без обробки вагонів на проміжних технічних станціях.

Розвиток таких перевезень зумовлено не лише економічними міркуваннями, а й тим, що екологічні вимоги стають більш жорсткими: в деяких європейських країнах уже введено обмеження і заборони на пересування великовантажних автомобілів.

У нас останні п'ять років через спад суспільного виробництва обсяги перевезень порівняно з 1990 роком впали в 2,8 раза. Тож додаткові зарубіжні замовлення нам потрібні, як повітря.

Далеко не останнє значення в економіці України має і можливість за рахунок залучення коштів світових банків оновити наші найпрестижніші і в той самий час достатньо спрацьовані залізничні магістралі.

Їхній стан нині не відповідає світовим стандартам і потребує проведення комплексу заходів щодо збільшення швидкості руху вантажних поїздів до 100, а в перспективі — 120 кілометрів на годину.

Щоб приєднатися до європейського міжнародного залізничного, так би мовити, співробітництва, необхідно розпочати спорудження нових сучасних термінальних комплексів для обслуговування контейнерних і контрейлерних перевезень, створити комплексну сервісну службу на магістралях міжнародного значення, впровадити сучасні засоби зв'язку для експлуатації транспортних мереж, створити спільні підприємства з виробництва рухомого складу, обладнання, запасних частин.

Науково-технічний, кадровий потенціал для розв'язання цих завдань в «Укрзалізниці» є. Це засвідчує і той факт, що за найскладніших економічних умов, в яких поки що перебуває наша країна, українські залізниці живуть, працюють, здійснюють необхідні перевезення. Та й Європейське співтовариство надає фінансову допомогу на розвиток транспорту лише тим країнам, котрі активно розвивають транспорт, вкладають у нього кошти.

Хочеться сказати й таке. Нині Європейське співтовариство висловило готовність інвестувати в ці проекти 540 мільйонів доларів за умови, що держава активно підтримає цю ідею і виступить гарантом інвестицій. Що ж, за таку готовність дякуємо. Але останнім часом ми міркуємо: а чому б не залучити до цієї перспективної справи кошти нашого населення? Тобто створити акціонерне товариство, котре було б здатне акумулювати гроші людей. Адже багато хто має кошти, але не знає, в яку вигідну справу їх укласти. А що може бути надійніше від залізниці? За успішного розв'язання такого задуму (а ми сподіваємося, що уряд підтримає нас і в цьому) справжнім господарем оновленого транспорту був би наш народ, а не хтось інший. Керівництво «Укрзалізниці» готове зробити такий крок.

Нині точиться жорстока боротьба за транспортний ринок, за залучення транзитних потоків. Коли лінії в межах міжнародних магістралей не буде модернізовано, коли ми своєчасно не скористаємося з унікальної нагоди, що її відкривають критські коридори, вантажопотоки підуть в обхід України.

Життя рад: самоврядування

Щоб не було конфлікту, треба усунути його причину

***ОЛЕКСАНДР ГОЛОВКО** — голова Запорізької міської ради народних депутатів — має власну точку зору. І ніколи її не приховує. Але постійно, коли з'являється можливість прийняття кардинального рішення, прагне «обкатати» її. Для цього не цурається запросити на розмову не тільки фахівців з того чи іншого питання, фінансистів та юристів, а й обов'язково, скажемо так, «противників» ідеї. І далеко не завжди перше бачення проблеми чи шляхів її розв'язання доходить до «фінішу» в первинному вигляді, нерідко після таких атак суттєво коригується.*

Не приховує Олександр Головко й свого бачення багатьох «гострих кутів» майбутнього Закону «Про місцеве самоврядування в Україні». А воно ґрунтується на досвіді: ось уже п'ятий рік очолює міськраду та її виконавчий комітет.

—Фінанси, хоч і співають нині романси, але найчастіше стають причиною непорозумінь між структурами влади міста й області, — звертаюся до Олександра Головка. — Оскільки ви постійно підкреслюєте, що аби позбутися цих непорозумінь, а в деяких регіонах вони вже й до конфліктів дійшли, треба усунути причину конфлікту. Тобто...

—Потрібно чітко розмежувати повноваження і права. Обов'язково при цьому виходячи з норм чинної Конституції. Звернувшись до Основного Закону, ми побачимо, що він стверджує місцеве самоврядування. По-друге, визначає рівень рад села, селища і міста. Інших рівнів не дано. А отже, в місті все, що на його території є його власністю.

—Олександре Степановичу, а як бути при цьому, скажімо, з обласною багатопрофільною лікарнею, до якої щодня приїздять на лікування зі всіх районів області?

—А тут має бути спільна власність. І її утримуватимемо спільними зусиллями. Тобто, з бюджету кожного міста і району рішеннями рад ми виділимо по 2—3 відсотки коштів на утримання спільної власності.

—І хто розв'язуватиме ці питання?

—Для цього має бути колегіальний орган, який би управляв цією власністю. Лікарнею, тим же обласним музтеатром... Повірте, лише за такого підходу з боку всіх районів і міст на території нашої області можуть бути спільні інтереси. До речі, класичним прикладом є цьогорічне вирішення регіонального замовлення на зерно. Пригадуєте, сесія облради вже було затвердила бюджет, а потім вирішили, що всі «віддадуть» зі своїх доходних частин бюджету по три відсотки на закупівлю зерна.

—Тобто, ви «за» раду на рівні області?

—Але раду іншого типу. Вона має формуватись із представників територій, які могли б зі знанням справи розв'язувати ті питання, про які щойно вели мову.

І, якщо ми подивимось у наше недавнє минуле, на те, хто був у обласній раді, то побачимо...

—Перших осіб міста і районів.

—Так. І хочемо ми того, чи ні, але підсвідомо тоді ще було закладено обов'язковість представництва перших осіб регіонів. Хто, як не вони, краще знають стан справ на місцях?

Нині обласної власності немає і не повинно бути, але є спільні інтереси територій, які мають вирішуватись. Ким? Радою представників територій, які колегіально визначатимуть «представницький бюджет» — консолідовані кошти.

—Тобто, цей орган буде при обласній держадміністрації?

—Аж ніяк! Держадміністрація — орган державної виконавчої вертикалі, а обласна рада має сама обирати собі голову. Скажімо, один рік її очолює Головко, другий — Мангул із Мелітополя... І при цій раді не повинно бути жодних структур. Хіба що невеликий апарат з організаційно-технічного забезпечення її роботи.

А що ж до адміністрації, то вона, як на мене, має бути підзвітна раді в тому плані, як розпорядитися виділеними їй грішми на фінансування спільної власності. А ще, звичайно, бути тим наглядовим — «государевим оком» — за дотриманням Конституції та законів на території.

—Олександре Степановичу, Основний Закон питання організації управління районами у містах відніс до компетенції міської ради. На вашу думку, чи є необхідність збереження рад у містах? Запитую ще й тому, що ви були ініціатором реорганізації райвиконкомів Запоріжжя в районні адміністрації.

—Знову повернімося до власності. Хоча, в принципі, районна рада може існувати за однієї умови — якщо за базовий рівень признати район. Тоді на рівні міста має бути та консолідуюча ланка, про яку ми щойно говорили на обласному рівні. Але місто — це єдиний організм і ним мають управляти з одного центру.

Чинною Конституцією базовим визначено рівень міста, тому в районах у містах мають бути просто виконавчі органи міської ради, які втілюватимуть у життя її рішення.

—Тобто, як дехто стверджує у таких випадках, ви «проти радянської влади»?

—Чого б це! Ми — за народовладдя, але форми його вираження можуть бути різноманітними. Вже нині у нашому місті функціонують громадські територіальні органи самоуправління за місцем проживання. Міська рада прийняла відповідне рішення, яке дасть змогу їм стати до певної міри навіть економічно самостійними.

—Між іншим, наскільки мені відомо, в проекті статуту Запоріжжя, над яким працювала група науковців і депутатів, такі органи також вписані?

—Так. Хоча тепер ця робота трохи сповільнилась.

—Себто, статут Запоріжжя має бути?

—Вважаємо, обов'язково. Категорично не згоден із тим, хто стверджує, що ми ще не доросли до статуту міста. До всього ми доросли. І на Статут треба дивитись, як на норму співжиття на даній території і не більше. В рамках існуючих законів, але виходячи з місцевих умов. Статут лише може з часом змінюватись, як і ті самі умови.

І було б дуже добре, коли б у Законі про місцеве самоврядування статут міста був узаконений.

—І — на закінчення. Ви — мер Запоріжжя. Конституцію передбачено, що міського голову обирають громадяни території міста. За цієї умови, як вважаєте, хто має формувати команду голови: він сам чи рада?

—Можливий змішаний варіант: частину формує мер, а частину — сесія. Хоча я все-таки за те, щоб сесія визначала стратегічну програму соціально-економічного розвитку території, а голова, з призначеною ним командою, відпрацьовував тактику та займався поточними справами. Потім регулярно і перед радою, і, як уже увичаїлось у нас, через пресу, радіо, телебачення, на зустрічах з виборцями за місцями проживання звітував про свою роботу.

Розмову вів Володимир ДУПАК.

Запорізька область.

Хроніка. Факти. Події

● *Москва*

Мета Президента — Київ

Посольство Росії в Україні хотіло б передати подяку Президента Російської Федерації Бориса Єльцина державним і громадським діячам, просто громадянам України за виявлену підтримку, добрі побажання, а також вітання, надіслані йому та його дружині у зв'язку зі здійсненням операції. Заява Президента РФ Бориса Єльцина про те, що свій перший офіційний візит за кордон після повернення до Кремля він зробить до Києва, залишається в силі. Разом з тим, на порядок денний це питання поставлять тільки після візиту до Києва Прем'єр-міністра РФ Віктора Черномирдіна й урегулювання спірних питань щодо Чорноморського Флоту.

А тим часом Рада Федерації знову внесла до порядку денного засідання, що проходитиме 4 грудня, питання про статус Севастополя.

● *Душанбе*

Опіум не допустили до народу

Чотирьох озброєних контрабандистів убито, двох затримано під час бойового зіткнення з російськими прикордонниками на одній із ділянок Московського прикордонного загону. Як повідомили ІТАР-ТАКС у прес-групі командування російських прикордонних військ у Таджикистані, озброєна група контрабандистів намагалася переправити з Афганістану в Таджикистан 45 кілограмів опіуму-сирцю. Під час виявлення прикордонним загоном порушники відкрили вогонь.

● *Пекін*

«Живий» товар — дорогий

Органи громадської безпеки КНР здійснили операцію зі знешкодження однієї з найбільших гангстерських банд у приморській провінції Фузцзянь, які займалися работоргівлею. Загалом вдалося заарештувати понад 60 членів банди, а також врятувати 79 жінок і дітей, ув'язнених у спеціальних підземних казематах. За даними представника МОБ КНР, тільки за останній час гангстери продали як наложниць і слуг 114 дівчат і підлітків. Торгівля «живим товаром» давала бандитам великі прибутки.

● *Мінськ*

Здрастуй, Президенте! Прощавай, Верховна Радо...

Конституційний суд Бєларусі припинив провадження справи про порушення Президентом країни Олександром Лукашенком законів республіки. Це рішення ухвалили після того, як частина депутатів Верховної Ради відкликала свої підписи під зверненням про імпічмент.

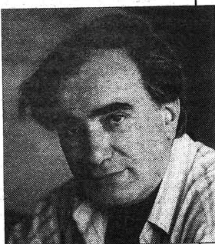
Тим часом відбулося два засідання бєларуського парламенту, що розділився. У будинку ВР, де працювали прибічники опозиції президенту, лунали заклики заарештувати О. Лукашенка, закликати на допомогу народ або групу пікетувальників, які постійно чергують на майдані Незалежності, звернутися по допомогу до міжнародного товариства. Інша група депутатів, прибічників президента, працювала в іншому будинку, де провадила підготовку до формування верхньої палати. Як стало відомо, прибічники О. Лукашенка хочуть проголосити свою групу новим парламентом Бєларусі.

За повідомленнями кореспондентів "ГУ" та зарубіжних інформагентств.

Зацікавлений погляд на чуже життя

ДЕ ВІДПОЧИВАЮТЬ БОЛГАРИ

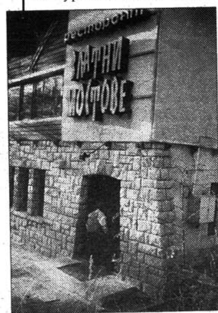
ЯКЩО ви думаєте, що на відомих курортах «Золоті Піски», «Албена», «Сонячний берег», то помиляєтесь. Нині вони пересічному болгарину не по кишені, бо при середній зарплаті у 30—40 доларів більшість ледь зводить кінці з кінцями. Але морські курорти цього літа не були порожніми. Тут відпочили понад 110 тисяч туристів з екс-СРСР. Це на 60 відсотків більше, ніж у 1995 році.

За даними представництва «Авіалінії України» в Софії, тільки з Києва до Варни і Бургаса перевезено регулярними і чартерними рейсами близько 13 тисяч чоловік. А скільки наших співвітчизників добиралися до Болгарії автобусами, машинами або поїздами! Варненець, який працює в галузі туризму, переконаний, що спасіння болгарських морських і гірських курортів — у росіянах. Варто зазначити, що під «росіянами» болгари мають на увазі і українців, і білорусів, і грузинів, і казахів.

Такої ж думки і Димитр Манолов, президент варненської туристичної фірми «Тотем», яка активно співпрацює з українськими колегами вже шостий рік. Цього літа «Тотем» влаштував відпочинок майже 4 тисячам наших співвітчизників.

Наплив відпочиваючих був таким великим, що вперше довелося відкривати нову авіаційну лінію Київ—Бургас і ввести додатковий рейс з Києва до Варни.

Що ж притягує росіян і українців в Болгарії? Такі самі ціни на відпочинок, як на курортах України, але більш приємний сервіс. А ціни в магазинах і на ринках болгарських міст не йдуть у порівняння з нашими. Наприклад, обід у ресторані на двох — від 3 до 5 доларів, модельні туфлі від 20 до 30 доларів, костюм від 40 до 60 доларів. Ось чому Димитр Манолов та й президенти інших туристичних бюро переконані: наступного року наплив відпочиваючих з України збільшиться. Аби тільки «Авіалінії України» розрахувалися з аеропортом «Варна» за обслуговування українських літаків. Директор аеропорту «Варна» Димитр Консулов повідомив, що українська сторона заборгувала 124 тисячі доларів. Якщо ці гроші не надійдуть, то Варна не прийматиме Ан-24 з України. Але ми переконані: туристичні фірми цього не допустять. Надто великими будуть їхні втрати, бо німці, поляки, англійці стали рідкими і дуже заощадливими клієнтами.

А де ж тоді відпочивають болгари? — запитаєте ви. Ті, кому пощастило жити у приморських містах і селах, все ж прориваються на пляжі, які здебільшого стали платними. А у жителів Софії улюблене місце відпочинку у вихідні дні — Вітоша. Це назва гори і національного парку, до якого з центра міста добиратися 20—30 хвилин автобусом чи трамваєм. У підніжжя Вітоші можна, відстоявши чергу, яку складають пенсіонери, набрати задарма джерельної води, купити без черги печиво або вафлі і — в дорогу. Мабуть, ще за часів соціалістичного розквіту у національному парку проклали асфальтові доріжки, зробили канатну дорогу, яка піднімала бажаючих на верхівку Вітоші — Чорний верх. А це понад 2000 метрів над рівнем моря. Зараз канатка на ремонті.

Та справжні туристи, а таких у Софії майже стільки, скільки й мешканців, знають свої манівці на Вітоші. Тут можна усамітнитися, вибрати простий або складний підйом. Та нам здалося, що всі манівці все одно ведуть до одного місця — туристичної кишті (болгарською це — дім). У просторій кімнаті можна замовити обід, який обійдеться у 1—1,5 долара, або перекусити домашніми бутербродами, запиваючи їх ракією або кавою з термосу. За це ніхто не лаятиме і не проситиме звільнити місце. Їх вистачає всім. По обіді, коли до таких кишт збираються знайомі групи туристів, можна почути справжній концерт, репертуар якого складається з народних і туристських пісень. І кожна група має свого соліста, якому підспівують інші. А потім соло починає другий, третій. Дізнавшись, що один з нас приїхав із Києва, заспівали російських пісень. На жаль, Київ там досі асоціюється з Росією...

... Люди забувають тут про економічні негаразди, сімейні проблеми, дорожнечу. Але ракією і вином не зловживають, бо спуск з Вітоші триває 1—2 години і він складніший за підйом. Навіть у фізично підготовленої людини після першої спроби підкорити Вітошу болять м'язи. Але втома ця приємна, бо Вітоша — це чисте повітря, спілкування з природою, зняття стресів. І головне — це дешевий відпочинок. На тій же Вітоші є кілька баз, де болгарська сім'я за 1000—1500 левів може зняти кімнату і зустріти Коляду (так у Болгарії називають Різдво) або Новий рік. (Для довідки: у жовтні долар дорівнював 230 левам.)

Ще одна деталь: «нових» росіян і українців на Вітоші ви не зустрінете. Не престижний це відпочинок... А для болгарина це просто знахідка: і дешево, і красиво, і корисно.

Навіть після спуску з Вітоші можна дешево повечеряти у корчмі, куди в очікуванні автобуса на Софію сходяться туристи. Стопка ракії, шопський салат, шкембет чорба (перша страва) шишкебап (схожий на наш шашлик), пиво і крем-карамель на десерт обійдуться у 600—800 левів. Ну а пісні, які піднімають настрій, дарують тут безкоштовно. Ми чули, як душевно співав похилого віку стрункий чоловік і всі слухали його з великою увагою. Виявилося, що колись він був відомим футбольним арбітром міжнародної категорії. Тепер, як і більшість болгар, переживає скрутні часи. Здоров'я, силу, життєвий оптимізм йому допомагає підтримувати відпочинок на Вітоші.

Василь ЖУКІВСЬКИЙ, Олександр БІЛИК.

Софія.

На знімках: один з ресторанів на Вітоші «Золотий міст»; президент туристичної фірми «Тотем», яка працює з українцями, Димитр Манолов.

Важко дихати в Афінах

Афіни й нині залишаються містом з найзабрудненішою атмосферою серед 15 найбільших європейських міст. Це засвідчують дані досліджень, оприлюднені Рітт Б'єррегор, членом Європейської комісії, що займається питаннями екології, повідомляє ІТАР-ТАКС.

Представник Європейської комісії наголосила, що в Афінах заходи щодо зниження обсягів вихлопних газів автомобілів та шкідливих викидів підприємств у атмосферу, на жаль, поки що не мали успіху. На думку Р. Б'єррегор, владі грецької столиці слід докладати набагато більше зусиль, щоб городяни нарешті змогли дихати вільніше. А поки що становище залишається тривожне: розташоване в улоговині місто час від часу накриває хмара задушливого смогу, що призводить до різкого збільшення рівня захворюваності дихальних шляхів і серцево-судинної системи.

Згідно з висновками дослідження, Афіни не зможуть досягти цілей, поставлених Європейським Союзом, відповідно до яких у великих містах Європи шкідливі викиди в атмосферу мають зменшитися на 39 відсотків до 2010 року.

Хочеш бути гарним? Стань таким!

ПЕВНЕ, німці почали надавати більшого значення своєму зовнішньому вигляду і бажають бути гарними. Так, принаймні, можна говорити на підставі даних про збільшення кількості здійснених у Німеччині пластичних операцій.

Якщо на початку 80-х щороку виконували близько 60 тисяч таких втручань, спричинених чи то естетичними, чи то медичними показаннями, то вже до 1994 року їхня кількість збільшилася до 400 тисяч. Ці дані було оприлюднено на конгресі з пластичної хірургії, що відбувся в Берліні.

Як наголосив президент Німецького товариства пластичної хірургії Занс Рудольф, громадяни далеко не завжди усвідомлюють небезпеку таких операцій. Тим часом косметичні втручання, як і будь-які хірургічні дії, можуть призвести до небажаних ефектів і ускладнень.

Поки що повної статистики щодо цього не немає. Мало того, лише в 30—40 відсотках випадків пацієнти проходять післяопераційне обстеження. А для того, щоб покращити якість здійснення операцій, слід передусім точно фіксувати причини, з яких виникають ускладнення.

На порозі кризи

З НАСТУПНОГО року кожен громадянин Туреччини зможе сміливо назвати себе мультимільйонером. Уряд цієї країни на чолі з проісламським прем'єром Неджметтіном Ербаканом, не спромігшись віднайти джерела фінансування економіки, пов'язує надію на стабілізацію в країні з впровадженням банкноти вартістю у 5 мільйонів турецьких лір.

Згідно з інформацією газети «Міллієт», глава уряду вже дав команду Центральному банку розпочати підготовчі роботи з випуску нової купюри. Очікують, що перші 10 мільйонів «історичних банкнот» буде надруковано вже в лютому наступного року на папері, з якого друкують американські долари. До речі, останні почуваються на турецькому ринку вельми вільно: один долар дорівнює 90 тисячам лір і, на думку економістів, невдовзі може сягнути 100-тисячної позначки.

Нині найбільша в Туреччині — мільйонна банкнота. Її було впроваджено торік в січні, коли власті вирішили посилити заходи щодо боротьби із 150-відсотковою інфляцією. Хоча сьогодні її рівень становить 80—85 відсотків, економіка країни, як вважають місцеві та зарубіжні експерти, стоїть на порозі серйозної кризи.

Власті не розголошують відомостей про стан економіки. Тим часом, за деякими даними, зовнішньоторговий дефіцит Туреччини сягнув загрозливих розмірів, дефіцит бюджету наближається до 10 відсотків, внутрішнє кредитування позначено на рівні 14—15 відсотків — найгірший показник за останні роки. Економісти попереджують, що коли в Туреччині не буде проведено структурних реформ, то вона невдовзі може вступити в смугу гіперінфляції.

Караючий меч для правосуддя чи для порушників закону?

У КОНСТИТУЦІЇ України передбачено існування такої інституції, як Вища рада юстиції. Своїми міркуваннями про деякі аспекти створення і діяльності нового органу розповідає автор одного з законопроектів на цю тему народний депутат Василь КОСТИЦЬКИЙ.

Основний Закон гарантує незалежність судової влади від інших гілок державної влади, а також конституційну незалежність судів при здійсненні правосуддя.

Справді, у судді немає і не може бути начальника. Суддя — це особа (державна, службова), яка покликана охороняти права, інтереси громадян від зазіхань як з боку державного чиновника, так і з боку фізичних та юридичних осіб. Тому процедура формування суддівського корпусу повинна бути позбавлена суб'єктивізму і протекціонізму в доборі суддів. А сам суддя має бути належно захищений — як його особа, так і матеріальне становище, трудові права. І це одне із завдань Вищої ради юстиції.

З другого боку, немає повної незалежності судді. Над ним є закон, і тільки від закону залежний суддя. І якщо він порушує цей закон, то в нього з'являються начальники, і таким начальником виступає Вища рада юстиції, яка вправі розглядати питання разом з кваліфікаційними комісіями про притягнення судді до дисциплінарної відповідальності або порушувати питання про його звільнення.

Подібні органи існують в інших державах — у Франції, Іспанії, Італії, щось подібне є і в Німеччині. Вищу раду юстиції в цих державах обирають із числа перевірених юристів. В Іспанії прямо визначено, наприклад, що до Вищої ради юстиції мають обиратися професори права і найвідоміші юристи-адвокати.

Вища рада юстиції не є відокремленим органом. Вона має взаємодіяти з кваліфікаційними комісіями. Напрямки роботи і повноваження Вищої ради юстиції визначають три лінії: розгляд кваліфікаційних питань, розгляд дисциплінарних питань і розгляд апеляцій. Це приблизно і визначає структуру Вищої ради юстиції. Скажімо, в Іспанії теж є дисциплінарна кваліфікаційна постійна колегія.

Які вимоги до членів Вищої ради юстиції потрібно встановити? На мій погляд, їм має бути не менше 35 років, з них до 20 років проживання на території України, знання державної мови, вища юридична освіта.

Статус членів Вищої ради юстиції якоюсь мірою подібний до статусу суддів і пропонується, щоб вони були такі ж захищені і не могли, скажімо, бути притягнуті до відповідальності, як і судді, що визначено в статті 126 Конституції.

Багато суперечок триває довкола концептуального моменту: чи має бути робота у Вищій раді юстиції постійною. Я, у принципі, погоджуюся з тим, щоб постійно у Вищій раді юстиції працювали головний секретар і його заступник, а всі інші члени ради працювали в ній на громадських засадах. Це міг би бути компромісний варіант, який, крім усього, значно здешевив би створення такого органу.

Подібні думки висловлювалися і на з'їзді суддів, які вже практично обрали трьох членів Вищої ради юстиції.

Я підкреслюю, що законодавці не хочуть створити якийсь караючий меч для суддів. Люди там матимуть чим зайнятися: все-таки суддівський корпус України — це 6 тисяч суддів, і це, очевидно, це число буде збільшуватися.

Друге дискусійне питання — обирати чи не обирати запасних членів Вищої ради юстиції. Дійсних членів пропонується обирати на 5 років. І, звичайно, якщо хтось із різних причин вибуває з цього числа, то треба відповідно знову скликати або всеукраїнську конференцію працівників прокуратури, або з'їзд суддів, або, скажімо, всеукраїнську конференцію працівників науково-дослідних юридичних закладів, або вищих навчальних юридичних закладів.

Це, звичайно, дуже дорого. Тому і виникає ідея про «лаву запасних». Запасні члени не мають ніяких пільг, це просто люди, які перебувають у резерві і, якщо вибуває член Вищої ради юстиції, то найближчий претендент з «лави запасних» (в алфавітному порядку) посідає місце в цьому органі.

Щодо процедури обрання, то вона може бути схожою на ту, якою ми керувалися під час призначення членів Конституційного суду.

І ще одне дуже важливе питання. Конституцією передбачається, що Вища рада юстиції буде давати висновки на призначення суддів терміном на три роки. Але після цього, якщо суддя вже відпрацював, він буде обиратись Верховною Радою довічно, безстроково. І тут виникає проблема: чи може Вища рада юстиції давати свої висновки в цій ситуації?

У Конституції це питання не врегульовано. Тут є прогалина.

Я бачу такий вихід. Оскільки це досить кваліфікований орган, то він міг би давати рекомендацію, яка не є обов'язковою.

І мені здається, що це був би теж нормальний вихід із ситуації.

Ще один важливий момент — незалежність цього органу. Неможливість лобіювання і протекціонізму визначається тим, що кожна гілка влади, вчені, адвокати призначають «свою» кількість членів Вищої ради юстиції, і це виключатиме можливість вплинути на загальне рішення.

Незважаючи на те, що у Вищій раді юстиції пропонується створити секції чи колегії, їхня діяльність є тільки попередньою. Вони готують матеріали. Всі рішення приймаються тільки на пленарному засіданні Вищої ради юстиції. От у цьому і полягає механізм незалежності: окремо взята гілка влади або якась частина адвокатів чи вчених не впливатиме на весь судовий корпус. Він завжди буде висловлювати колегіальне рішення.

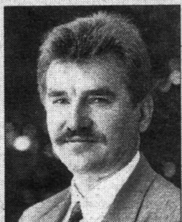
На інформаційному ринку

ЗАХИСТ СВОГО — НЕ ЗАГРОЗА ЧУЖОМУ,

або Про свободу слова в контексті митних правил

ЗАЙВЕ ще раз доводити, що в нашому інформаційному просторі панує відверта експансія іноземних мас-медіа з їхніми, як правило, «доброзичливими» поглядами на незалежну українську державу: про це наша газета вже розповідала (див. «ГУ» за 16 листопада ц. р.) Небезпеку «тихої окупації», здається, вже усвідомили на найвищому рівні: відповідні заяви пролунали з уст Президента Леоніда Кучми; новопризначений міністр інформації Зіновій Кулик також пообіцяв рішучі заходи на захист вітчизняного інформаційного простору (нагадаємо, що російські ЗМІ завоювали в ньому міцні позиції з благословення відомства, яке очолив нині пан Кулик, отже, «рішучі заходи» є з кого починати). Нарешті, неприкриті територіальні претензії Росії до України, пропаговані через ГРТ, зачепили й Міністерство закордонних справ: воно оцінило нотою протесту «оригінальну творчість» керованого Сергієм Благоволіним телевізійного колективу. Цю «оцінку», як відомо, ГРТ знехтувало. Начальник управління інформації зовнішньополітичного відомства України Юрій Сергеєв нещодавно заявив, що держава «здійснюватиме наступні кроки для того, щоб зупинити інформаційну експансію»... Похвальні плани, однак поки що, попри гучність сказаного, вони всього-на-всього є протоколом «про добрі наміри».

Своїм ставленням до зачепленої проблеми ділиться народний депутат, керівник депутатської групи «Конституційний центр» Михайло СИРОТА.

— Сьогодні практично всім в Україні і поза її межами зрозуміло, що вона як держава відбулася, і прогнози скептиків про її недовговічність не здійснилися. Крок за кроком ми зміцнюємо свою державність — сформували армію, прийняли Конституцію, ввели національну валюту-гривню. Здавалося б, можна розслабитися. Але незважаючи на формальні атрибути державності, не маємо ілюзій: наша самостійність деколи позбавляє спокійних снів.

У якому стані існуватиме наша держава, в яких взаємовідносинах вона перебуватиме з іншими країнами — ось проблема із проблем. Наш найближчий північносхідний сусід майже не приховує суті своєї зовнішньополітичної доктрини: для того, щоб мати контроль над країнами СНД, їм насамперед треба «поставити на місце» гонористу Україну. Серед методів «виховання» найефективніші – завоювання ключових позицій в економічному й інформаційному просторах непокірної сусідки. Успішно протистояти цим методам можна лише тоді, коли держава у своїй політиці послідовно і наполегливо проводитиме ідею захисту вітчизняного товаровиробника.

Таку ідею ми проголосили, але поки що реалізовуємо її здебільшого на рівні розмов. Я припускаю, що наша промисловість не може похвалитися товарами найвищого гатунку. Хай так, але все одно мусимо розвивати власне виробництво, тому що це робочі місця, податки, бюджет, пенсійне забезпечення, захист знедолених. Зрозуміймо, що ніяка інша держава — навіть найрозвинутіша і найдоброзичливіша до нас — не забезпечуватиме Україні економічної незалежності, стабільності, соціального захисту її громадянам. Тим більше, коли йдеться про державу, м'яко кажучи, не дуже прихильну до України...

Як можна захистити вітчизняного товаровиробника, в тому числі в галузі інформації? Тільки фінансуючи і вважаючи за пріоритетні його інтереси — за рахунок системи оподаткування, митних тарифів, акцизного збору, інших економічних механізмів. Здоровий протекціонізм національним засобам масової інформації, як свідчить світова практика, свободі слова не перешкоджає, він лише стимулює розвиток власного інформаційного ринку. На жаль, українська держава виявилася безпорадною в цьому плані, в її інформаційний простір може легко прориватися кожен, хто тільки забажає... провадити антиукраїнську політику.

На мій погляд, такі інформаційні диверсії стали можливими тому, що в нас відсутня державна ідеологія. Уточнюю, не ідеологія якоїсь однієї чи кількох партій, а саме державна. Вона вкрай необхідна країні для цементації єдиного суспільства; саме державна ідеологія допоможе збагнути різним за політичними переконаннями громадянам, що ніхто крім нас самих не здобуде для себе економічного розквіту і щасливої долі. Недаремно, по цьому найвразливішому місці «луплять» з інших територій: до речі, через відсутність державної ідеології так легко здійснюється інтервенція і в банківській сфері, закуповуються контрольні пакети акцій на підприємствах — не тільки з боку російського капіталу, а й з інших держав. Але Росія як найближчий сусід робить це найуспішніше.

Крім підтримки вітчизняного інформаційного ринку потрібен протекціонізм виданням державною мовою. Нині в Україні державномовних видань виходить приблизно в десять разів менше, ніж російськомовних. Так само і в галузі книговидання. Причому, те, що друкується російською мовою, далеко, на жаль, від класики світової літератури. Весь цей «бульварний» асортимент, схоже, має лише одну мету — задурманити розум, знівелювати національну свідомість, одне слово, так «промити мізки» сірятиною, щоб народ перетворився на аморфну масу з низькими запитами і обмеженими претензіями. Держава до такого прояву масової культури злочинно байдужа.

Чому ми не можемо встановити на митних кордонах акцизний збір на низькосортну масову літературу, який припинив би цей брудний потік? Чому відеоринок заповнено «шедеврами», ціна яких 5—6 гривень, а українська книжка коштує 10? Така сама ситуація з аудіотоварами. Запитань багато, відповідь одна – відома — байдужість.

Ось чому триває жорстке проникнення російських ЗМІ на український ринок — з пропагандою їхньої державної ідеології, ось чому нас накрила хвиля масової культури, ось чому здійснюється цинічна диверсія в інформаційному просторі України.

І на закінчення. Захистити вітчизняного товаровиробника, вітчизняний інформаційний ринок окремо взятими зусиллями неможливо: ні Президента, ні Кабінету міністрів, ні Верховної Ради. Це можна зробити тільки спільно. Українські засоби масової інформації за підтримки держави досягнуть високого рівня (тезу про хуторянство наших газет можуть виголошувати лише ті, хто їх не читає). Зміцнення власного інформаційного простору спрацює, врешті-решт, на користь державі, і така держава буде європейською.

1 ГРУДНЯ — ПЕРШЕ П'ЯТИРІЧЧЯ ОРГАНІВ ПРОКУРАТУРИ НЕЗАЛЕЖНОЇ УКРАЇНИ

Що протиставити криміналізації?

Григорій Ворсінов, Генеральний прокурор України

Зустрічаюсь з різними людьми, особливо на місцях, у глибинці, з керівниками правоохоронних органів областей, кожного разу ловлю себе на думці, що вони інколи опускають руки через безвихідь, через вал, а точніше через шквал кримінального «наступу» злочинних елементів. Та й якою мораллю, якими людськими загальноприйнятими нормами поведінки можна пояснити ту саму трагедію у Донецькому аеропорту, коли серед білого дня, на льотному полі бандити вчинили свою криваву акцію? Так само важко пояснити й інші випадки замахів на життя народних депутатів, працівників виконавчих органів, інших громадян, здійснювані «на замовлення».

Саме така невпевненість людей у невідворотності покарання злочинців за скоєне мене дуже насторожує і турбує. Невже ми звикли чи здалися морально перед агресивною меншістю, яка намагається диктувати всьому суспільству свої злочинні умови? Тоді виникає й резонне запитання: а чому не діє закон у державі? Ні, я твердо переконаний, що діє і заявляю про це з усією відповідальністю. Так само як і не бездіяльні правоохоронні органи країни, що професіонально, день у день, роблять свою важливу для суспільства справу, викорінюючи злочинність. І сьогодні намітилася стійка тенденція до зменшення загальнокримінальної злочинності. За 10 місяців поточного року зареєстровано на 3,8 % менше злочинів, ніж за аналогічний період минулого року. І це вперше за останні 5 років. Менше скоєно тяжких тілесних пошкоджень, пограбувань, розбоїв, розкрадання державного й колективного майна.

Однак, якщо в загальнокримінальній злочинності є деяка позитивна тенденція, то «білокомірцева» організована злочинність і корупція — злочини у сфері економіки, кредитно-банківській системі, зовнішньоекономічній діяльності — ростуть як на дріжджах.

Чому? Першочергову й величезну роль відіграє об'єктивний фактор. За всіх часів найважчими моментами у житті будь-якого суспільства були роки перемін. Не став винятком такий етап і для нашої країни.

Становлення держави супроводжується різким спадом в економіці, загостренням соціально-політичних суперечностей, а з ними — криміногенної обстановки. З'явилася величезна кількість нових видів злочинів, з якими ні законодавець, ані прокурорські працівники ніколи раніше не мали справи.

Кожна мисляча неупереджена людина знає, що для ліпших результатів роботи потрібен досвід, а саме його у нас і не було. По суті, прокуратура країни на марші, борючись зі звичайною злочинністю, узагальнювала практику й відпрацьовувала методику боротьби з новими видами злочинів. І все це робилося за умов дефіциту часу, під вогнем не завжди конструктивної критики і зліва і справа.

Однак це лише один бік проблеми. Мої поїздки і на Донбас, і в західні регіони, і до Криму, і в центральні області України засвідчили, що досить важливе значення має суб'єктивний фактор. Гострий брак кадрів в органах прокуратури країни (потрібно майже 600 оперативних працівників!) негативно позначився на ефективності нашої роботи. Але це півбіди. Головна проблема полягала і в тому, що деякі прокурори не могли працювати так, як цього вимагала від них ситуація, що складалася у суспільстві.

Всебічно проаналізувавши її, колегія Генеральної прокуратури України поставила найжорсткіші вимоги багатьом нашим відповідальним працівникам і в центральному апараті, і на місцях. Тих, хто продовжував працювати за інерцією, «безконфліктно», довелося замінити грамотними молодими професіоналами. Нині 18 новопризначених обласних прокурорів енергійно, суворо дотримуючись закону, докладають зусиль для наведення належного порядку в регіонах, а головне — беруть відповідальність на себе. Серед них можу назвати прокурора Донецької області Володимира Кривобока, Рівненської — Віктора Мандрикіна, Черкаської — Павла Кушніра, Харківської — Павла Каркача, Вінницької — Юрія Бондаря та інших.

Ми виконуємо укази Президента України Леоніда Кучми, які допомогли нам визначити пріоритетні напрями у боротьбі з організованою злочинністю та корупцією. За останні 10 місяців було виявлено 826 організованих злочинних угруповань, які скоїли понад 5 тисяч злочинів. І що суттєво — ми навчилися виявляти і припиняти діяльність великих злочинних угруповань. Характерний приклад — припинення діяльності бандгрупи в Луганській області, до складу якої в різний час входило 30 чоловік. Бандити мали на озброєнні різну вогнестрільну зброю. Був штаб, дотримувалися елементи конспірації. Їхня мета була встановити контроль над комерційною діяльністю в м. Краснодоні і Краснодонському районі.

Не менш важливий і, скажу відверто, складний напрям у нашій роботі — боротьба зі злочинами у сфері економіки та кредитно-банківській системі. Саме такі злочини підривають основи держави і є загрозою для її існування. Як ще можна розцінити аферу, яку нині розслідує прокуратура Дніпропетровської області, коли було переведено в готівку і викрадено понад 450 тис. доларів США. А загалом за останні місяці органами прокуратури розслідувано у сфері економіки, зовнішньоекономічної діяльності, кредитно-банківської системи майже 3,5 тисячі кримінальних справ. Усі вони передані до суду.

Практика показує, що лише «голими» кримінально-правовими методами проблему припинення і організованої злочинності, і злочинності взагалі, не розв'язати. Тому ми включили в активну роботу надані нам перехідними положеннями Конституції України засоби загального нагляду, а також можливості суспільно-судових методів. Результати свідчать про значну їхню ефективність.

За 10 місяців поточного року виявлено понад 110 тисяч порушень закону. З ініціативи прокурорів притягнуто до різних видів відповідальності понад 40 тисяч посадових осіб, у зв'язку з кримінальними порушеннями закону розпочато понад 5 тисяч кримінальних справ. Активізували ми діяльність органів прокуратури і в питаннях захисту в судовому порядку прав громадян та інтересів держави. За позовами і заявами прокурорів захищено права понад 7 тисяч осіб, державі повернено майже 1 млрд. гривень і майже 14 млн. американських доларів.

Мабуть, не треба нікого переконувати у тому, наскільки «підігріває» і без того гарячу ситуацію в країні несвоєчасна виплата заробітної плати. Прокурорські перевірки свідчать: поряд з об'єктивними причинами є тут і чимало суб'єктивних факторів. Багато хто із представників директорського корпусу, інших господарчих та управлінських структур за своїми особистими інтересами зовсім не бачать загальнонародних. У більшості випадків катастрофічне становище з виплатою зарплати у багатьох регіонах і галузях зумовлене саме цим. Ми виявили численні факти незаконного придбання керівництвом дорогих автомобілів і меблів, будівництва офісів і особняків тоді, коли трудящі їхніх підприємств багато місяців не отримували заробітної плати. За всіма цими фактами вжито заходів прокурорського реагування: порушено 500 кримінальних справ, внесено 350 протестів, понад 5 тисяч подань. До судів направлено позови на суму 80 млн. гривень. Результати перевірок у міністерствах вугільної промисловості, освіти й охорони здоров'я, держказначействі стали предметом обговорення на засіданні колегії Генеральної прокуратури. Прийнято рішення проводити постійні перевірки щодо дотримання законодавства про зарплату і щомісячний аналіз результатів цієї роботи. Ми докладемо всіх наданих нам законом зусиль, щоб дати цьому лад.

Особливо велику увагу органи прокуратури приділяли цього року захисту прав та інтересів найбільш незахищеної частини нашого суспільства — пенсіонерів. Перевіривши виконання законодавства про Пенсійний фонд, ми побачили дуже багато безчинств. Це й бездіяльність посадових осіб, недбалість, часом і факти злочинного використання засобів, спрямованих на виплату пенсій. Прозвітувавши про стан виконання законодавства про Пенсійний фонд Президенту України, ми вжили енергійних заходів прокурорського реагування проти порушників. 280 посадових осіб притягнуто до адміністративної і дисциплінарної відповідальності, порушено 11 кримінальних справ. До арбітражних судів заявлено 799 позовів про стягнення з платників недоплати.

Не можна замовчати й охорону власності в агропромисловім комплексі. Нам повсякчас казали — навіщо ви втручаєтесь у діяльність господарств. Дайте їм змогу вільно розв'язувати свої питання. Але, спостерігаючи, як вони «входять» у ринок, ми не можемо більше дивитися «крізь пальці», як розвалюється село, розкрадається і вивозиться за кордон така потрібна й нашій країні продукція, катастрофічно зростає падіж худоби. І ніхто не відповідає. А як же «дбайливі» господарі? Де їхні енергійні дії на захист своїх інтересів? Їх майже немає. Ось чому органи прокуратури країни, поки дозволятиме їм Конституція, будуть наполегливо захищати інтереси держави від недбайливих господарів.

Ефективно боротися зі злочинністю заважає й низка причин, що пов'язані з неузгодженістю деяких наших законів, посадових інструкцій, недосконалістю адміністративного законодавства.

Не можу не сказати і про дуже наболілу для прокурорських працівників тему: взаємовідносини прокурорів і суддів при провадженні правосуддя. Беручи участь у розгляді кримінальних справ, прокурор не втручається у судову діяльність. Однак закон вимагає від нього реагувати на кожне незаконне судове рішення. Що ми й робимо. Минулого року за касаційними поданнями і наглядовими протестами прокурорів усунуто судові помилки щодо більш як 5 тисяч осіб, а за перше півріччя поточного року виправлено таких помилок щодо більш як 2,6 тисячі чоловік. За кожним таким фактом — людська доля, а до неї суспільство не може бути байдужим. Деякі представники суддівського корпусу вважають ці наші дії майже як зазіхання на авторитет судової влади. Гадаю, своєю діяльністю ми ані трохи не применшуємо авторитет судової влади, а допомагаємо їй установити торжество закону.

Прокурори також б'ють тривогу з приводу серйозних ускладнень, які виникають у взаєминах з арбітражними судами. Останнім часом арбітражні суди знаходять усілякі приводи (навіть там, де їх немає), щоб повернути, не розглядаючи, позови прокурорів, котрі їх направляють в інтересах держави. І лише тому, що ми наполегливо боремося, вони все-таки знаходять своє розв'язання, але постає запитання: кому потрібне це «перетягування каната».

У всьому цьому вбачаємо намір відсторонити прокуратуру від арбітражного судочинства, позбавити її права вчинення позову. Але скажіть, хто тоді зможе звернутися до суду, захистити інтереси держави у разі, якщо навіть Фонд держмайна України почав роздавати кредити за рахунок бюджетних коштів? І якщо б ми вчасно не втрутилися, то фонд із державного органу, який покликаний стояти на варті інтересів держави з управління її майном, перетворився б на комерційну структуру. Про ці та подібні проблеми йшлося на одному з пленумів Вищого арбітражного суду.

Однак ми не маємо права сидіти й чекати, поки буде узгоджено проблемні питання. Ми маємо якомога ефективніше використати ті можливості, які нам надано. А це залежить лише від нас, від нашого творчого підходу, від нашого сумління.

Про все, що тут пишу, пишу з болем і почуттям незадоволення. Адже й органи прокуратури поки що не завжди вміють зайняти принципову позицію в неухильному виконанні законів України та указів Президента України. Постійна боротьба у правовому полі Закону за очевидні законодавчі істини не додає енергії і наступальності прокурорським працівникам. А цього допустити в жодному разі не можна.

Нагромаджений за п'ять років досвід, аналіз власних помилок і прорахунків, у дечому вже напрацьована методика боротьби зі злочинністю дає нам шанс подолати її. Втратити цей шанс ми не маємо права.

Точка зору

Чекати більше не можна

НЕ БУЛО ще в мене таких зустрічей з виборцями або прийомів, де люди не порушували б питання про свої втрати від знецінення грошових заощаджень. Особливо це турбує пенсіонерів, самотніх, людей похилого віку. Бо на фініші життя вони здебільшого втратили те, на що працювали весь свій вік.

Не можу забути останню зустріч під час прийому громадян у Дарницькому виборчому окрузі № 5. Зайшла пенсіонерка. В очах, на обличчі розпач, в руках ощадна книжка. Розповіла бабуся, що мала в 1991 році кілька тисяч карбованців, відкладала все життя копійку до копійки, щоб на старості мати про «чорний день», на похорон. А нині в неї на ощадкнижці 47 копійок. Навіть на хлібину не вистачає. І цілком розумієш горе цієї людини. А хіба вона одна?

Народ відверто пограбовано. Пограбовано державою, яка й досі не хоче це визнати. На жаль, у наявних законопроектах щодо відшкодування втрат від знецінення грошових заощаджень є моменти, які роблять їх неможливими для виконання. Зокрема, переведення заощаджень у внутрішній борг держави лише в загальних рисах окреслює джерело відшкодування втрат населення шляхом проведення операцій із розміщення облігацій внутрішніх державних позик, інших цінних паперів. Тобто замість грошей, потрібних на найнагальніші потреби населення, буде запропоновано цінні папери, які невідомо коли можуть бути погашені або на які можна буде отримати дивіденди від акцій підприємств, функціонування яких також проблематичне. І взагалі люди нині недовірливо ставляться до різних облігацій, сертифікатів.

Утопічна й можливість погашення заборгованості за рахунок державного бюджету, частки України в активах колишнього Союзу РСР.

Як на мене, простежується чітке бажання залишити все, як є. Немає механізму розв'язання проблеми.

Сума заборгованості громадянам України у зв'язку із втратою заощаджень нині становить понад 116 млрд. гривень. І аргументація, яка часто звучить: «У бюджеті коштів немає»,— справедлива. Бо у проекті державного бюджету на 1997 рік на соціальний захист населення передбачено 1,72 млрд. гривень за дефіциту 4,09 млрд. гривень. Отже, покриття заборгованості за бюджетні кошти неможливе.

Що ж робити?

Мій шлях розв'язання проблеми викладено у законопроекті «Про компенсацію громадянам України втрат від знецінення грошових заощаджень в установах Ощадного банку України та Національної страхової компанії «Оранта». Чому відшкодування вкладів я пов'язав з Ощадбанком? Та тому, що із загальної кількості вкладів населення в установах банків частина Ощадбанку становить 96 відсотків (83,8 млн. вкладів у 1995 році). Тому логічно всі заходи пов'язувати з цим банком.

Принциповий підхід до започаткування такого процесу має такий вигляд: всю суму податку на прибуток Ощадбанку (приблизно 4 млн. гривень щорічно) зараховувати на рахунок спеціально створеного позабюджетного фонду компенсації заощаджень громадян України. Такий принцип застосовувати щодо відрахувань податків на прибуток і Національної страхової компанії «Оранта», правонаступниці Укрдержстраху.

Зрозуміло, що за такого підходу зменшуються надходження до бюджету. Але чи можна знайти інше джерело, яке б не зачіпало б сферу бюджету і не відтягувало на невизначене майбутнє термін відшкодування? Економічне становище держави не дає змоги одномоментно найближчим часом розв'язати цю проблему.

Функціонування позабюджетного фонду не потребує значних витрат і може бути здійснене в межах діяльності Ощадного банку, імідж якого як ніколи треба підвищувати. Бо громадяни втратили до нього довіру. Наявність розрахункового рахунку фонду в Ощадбанку даватиме певні кошти, яких і буде достатньо для утримання кількох працівників.

Можна передбачити механізм погашення заборгованості з пріоритетним погашенням вкладів малозабезпеченим верствам населення, людям похилого віку, інвалідам, родичам вкладника у разі його смерті.

Я ділився своїми думками з багатьма колегами по парламенту. І завжди знаходив підтримку. Бо кожний депутат щиро прагне якнайскоріше на законотворчій основі повернути людям втрачені кошти. Тож виборці можуть цілком довіряти своїм обранцям у розв'язанні найболючіших проблем.

Вірю, що справедливість буде, і кошти буде повернено законним власникам.

Чекати наші люди більше не можуть. Тому перші кроки треба робити нині, щоб гарантувати людям повернення боргу, дати віру в державу.

Леонід ЧЕРНОВЕЦЬКИЙ,
народний депутат України.

Вітчизняний стиль

ХЕРСОНСЬКА МАРКА: від оборони — до наступу

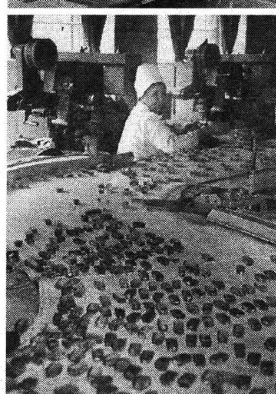
ХЕРСОН — місто портове, отож більше від «глибинних» міст завалене імпортними товарами, зокрема продуктами. Комерсанти пароплавами завозять сюди, скажімо, турецьке печиво та інші солодощі. Яскрава упаковка, нав'язлива реклама роблять свою справу. Нелегко в такій ситуації вітчизняним виробникам, зокрема колективу місцевої кондитерської фабрики — з нашими застарілими технологіями, убогою упаковкою...

Але ж усі вже переконалися: вітчизняні продукти смачніші, поживніші, безпечніші. Від цієї опори й відштовхнувся колектив акціонерного товариства «Херсонська кондитерська фабрика». Від оборони, так би мовити, перейшов до наступу. Фабрика починає диктувати умови конкурентам.

—Сьогодні нам ще дуже важко, — розповідає директор підприємства Ганна Дронова, — власне, як і всім вітчизняним виробникам. І все-таки ми зуміли наростити випуск кондитерських виробів — їх у нас більш як 200 найменувань.

Звідси — розширення клієнтури, зростання прибутків. Серед кондитерів нині модно ганятися за «снікерсами» чи ще за чимось, робити ставку на виробництво заморських ласощів. Чесно кажучи, ми теж віддали данину моді — придбали дві імпортні лінії для випуску «снікерсів» і вафель за кращою європейською технологією. Це створює фабриці сучасний імідж, приваблює покупців.

Однак новітнє устаткування тут розглядають як засіб створення власних виробів, так би мовити, з херсонським обличчям. Цукерковим бумом у Херсоні стали нещодавно освоєні на традиційній основі, але з урахуванням досягнень галузі, карамелі «Чорна смородина», «Молочний лікер», «Сонячна», «Ромова», драже «Родзинка», цукерки «Горіхові ласощі», «Блюз», «Зоряний світ», «Новий Гуллівер», «Поліська угорка» тощо. Два фірмові магазини щодня дають солідну виручку: 60-100 тисяч гривень. По-перше, це пояснюється порівняно невисокими цінами. По-друге, місцева сировина, яку закуповує фабрика (абрикоси, вишні, сливи, виноград, горіхи), відзначається відмінною якістю, неповторним смаком. Помножте все це на поліпшену технологію виробництва, на привабливу упаковку з Польщі, Ізраїлю, Чехії і ви зрозумієте, чому така запарка у відділі збуту...

Сьогодні найперша турбота колективу, який, до речі, також зростає, — інтенсивне оновлення устаткування. Херсонці не приховують своєї зацікавленості іноземними партнерами, однак тут простежується своя стратегія. Скажімо, навіщо треба встановлювати ділові контакти з італійською фірмою з міста Верони? Все просто. Вивчення місцевого ринку солодощів показало: у Херсоні й досі не виробляють пристойного печива. Його витіснила продукція інших країн.

Люди нині звикають до світових стандартів у харчуванні, спробували, як то кажуть, європейських смаків, непотребу не хочуть. Отож і прагнуть працівники фабрики скласти конкуренцію заморському печиву.

Варто домовитися з італійцями: закуплять у них лінію з виробництва печива потужністю 250—300 кілограмів на годину — і заморським товаровиробникам доведеться шукати інші ринки збуту.

Фабрика починає диктувати умови конкурентам. Поки що на вітчизняному ринку...

Іван КАЛИНИЧЕНКО.

На знімках: директор Ганна Дронова; у цехах підприємства.

Фото Віктора ЦЮЗЯ.

Херсонська область.

«Скальпель любові»!

«Скальпель любові» — це більш як тисяча голосів за ясновидицю із Великого Кучурова Гарафіну Макові. Її атестація громадським «Я» перед Богом. Поспішайте передплатити цю книгу — і до вашої хати увійде цілий Храм Господній, бо всі ті люди пізнали диво зцілення свого духовного, а з тим — і фізичного «Я» через омивання душі своєї від гріхів та глибоку віру у Господа Бога.

... Хто хоче стати власником книги, переказати Олександру Новому на розрахунковий рахунок 9711835 в УІБ ЧФ «Зелена Буковина» в Чернівцях, МФО 356204, 950 тисяч (9 гр. 50 коп.).

Призначення платежу — на видання книги «Скальпель любові». Квитанцію про оплату чи її копію надіслати на адресу «ФАКЕЛА».

Книжку обіцяємо до кінця цього року. Збирання коштів— до 25 грудня.

Товариство «ФАКЕЛ» (274006, Чернівці, вул. Нечуя-Левицького, 8/1).

Нинішнє покоління селян житиме... Чи страждатиме, як і попередні?

Спроба з'ясувати та осмислити, що ж нині в українському селі насправді відбувається

ТАКИМ відвертим, як Микола Письменний, у бесіді зі мною ніхто давно не був. Микола Григорович очолює державну адміністрацію у Нікопольському районі, який донедавна вважався одним із найкращих у Дніпропетровській області. Сьогодні ж ніби відступив на задній план. Про нього майже нічого не чути.

Якщо брати цифри урожайності на полях, продуктивності на фермах або обсягів забудови сіл, то вони практично не поступаються тим, котрих досягнуто в чотирьох-п'яти визнаних нині районах-лідерах області.

— Інша річ, що ми не кричимо і не оповіщаємо про свої результати, — пояснив Микола Письменний. —Навіщо бурхливий галас-пир, мов фальшивий марш чи сплеск оптимістичних ілюзій, якщо насправді сільчани переживають нині суворе випробування і поки що часто не витримують іспиту?

Далі голова райдержадміністрації сказав, що є і зворотний бік медалі. І назвав господарства —колективні сільгосппідприємства, які фактично «лежать» і приречені, бо навряд чи вже підведуться. Виробництво у них скоротилося до критичної межі. Слідом же до небезпечної прірви наближаються мало не всі інші.

— Ми тут чим, по суті, займаємося? — запитав Микола Григорович і відповів: — З останніх сил підтримуємо та намагаємося зберегти бодай ще на рік-другий те, що розвалюється і таки має розвалитися...

Мав на увазі, ясна річ, колективні господарства — у тому вигляді, у якому вони існували і існують досі. Коли все — і земля, і знаряддя праці, і вироблювана продукція — знеособлені.

Село в усі переломні моменти було тим місцем, де перехрещувалися гострі проблеми. Але якщо колись селяни над усе трималися землі і ладні були до самопожертви залишитися її власниками, то нині навпаки, вони не хочуть нею володіти, хоч усі обставини сучасних ринково-економічних перетворень ледве не силоміць штовхають до цього. Знищити хазяїна-куркуля як клас виявилося легше, ніж через кілька десятків літ його відродити. Знаючи, що діялося на селі до жовтня 1917-го і після нього, до колективізації і під час неї, можна уявити, що тепер тут коїться. Тільки й того, що «тихіше».

Адже супроти фермерства дружно ополчилися чому? Не від заздрощів чи якихось політичних переконань, як дехто гадає, а від того, що це реальна загроза вже прийнятній, зручній нахлібницькій і необтяжливій колгоспно-радгоспній системі. Справжнє, в натурі паювання землі не відбувається не тому, що його гальмує, приміром, вишецена вчорашньою практикою сільська бюрократія, а передусім тому, що це переважну більшість мешканців села лякає і не влаштовує. Хоч паювання — лише перший крок до приватної власності у сільськогосподарському виробництві, а потім і істинної кооперативної, та принцип «усе навколо нічиє, все навколо моє» перестрибнути з першого маху явно не вдається,

— Давайте дивитися правді у вічі, — говорив мені недавно і заступник голови Дніпропетровської обласної фермерської асоціації Віктор Шевченко. — Наш парламент не наважується і ще довго зволікатиме з вирішенням питання про землю як про засіб виробництва, котрий мусить мати реальну ціну, який від гіршого і невдачливого власника обов'язково повинен потрапляти до кращого, обдарованішого і спритнішого. Але вся ця «обережність» насамперед через те, що такі ми є, так мислить і цього ще боїться більша частина сільського населення.

То що, продовжував Віктор Трохимович, кричати «ганьба!», протестувати, навіжено вимагаючи негайних і відчутних здвигів і «низам», і «верхам»? Марно, бо ж це таке, що не поступиться ні кінному, ні пішому, а свого народу, як відомо, миттю за помахом чарівної палички не підмінити і не замінити. І не «ламати» ж його силою, не вивертати до хрускоту руки, як колись вивертали, не нівечити по-революційному «контрі» долі — ми ж бо на цей рахунок ніби навчені по зав'язку. Отож і для фермерів, вважає Віктор Шевченко, головне сьогодні зводиться не до захисту своїх земельних чи майнових інтересів, а насправді до того, як якомога переконливіше заявляти про свою необхідність суспільству та власним прикладом розкривати оточуючим очі, наскільки і у сільськогосподарському товаровиробництві потрібні підприємливість та приватновласницькі мотиви, котрі так необачно у нас винищили.

А ТЕ, ЩО МАЄ повернутися, рано чи пізно неодмінно повернеться. Треба тільки шукати можливості користуватися і чинним законодавством, і обставинами, які складаються у колективних сільгосппідприємствах, щоб наполегливо і послідовно «робити своє діло». І обставинами, які загалом виникають в Україні. Справді, не пускаючи на село стрімкіших земельно-ринкових перетворень, відтак і внутрішніх інвестицій, держава тим часом уже добряче «провчила» своїх селян. Пустивши натомість на свій ринок щедрий потік заморських продуктів харчування, вона застерегла їх, що боятися більше слід не нових відносин і форм та способів господарювання, а занепаду від неспроможності конкурувати з іноземними «делікатесами». Так, чого доброго, і без власного продовольчого виробництва та власного виробника можна буде обійтися, хоч власні харчі, що теж уже всім ясно, значно смачніші і калорійніші від завезених. Це тим паче загроза нелогічної трагедії, оскільки навіч вимальовується незбагненна розумом неспроможність виробництва чи не на найкращих чорноземах світу.

Та до шинку пиячити з горя рушають лише тоді, коли в церкві, як-то кажуть, не правиться.

Знайомий нам Віктор Шевченко ще торік очолив виробниче об'єднання обласної асоціації фермерів, яке задумане для втілення принципово нового варіанта співробітництва та взаємовідносин в аграрному секторі. Ідея полягає у тому, щоб спочатку вирощувати і ділити рослинницьку продукцію, а потім у господарствах різних форм власності виробляти і тваринницьку. Передусім спільно колективним і фермерським. У складчину, коли розрахунок тільки на власні засоби виробництва, матеріальні ресурси, також на власні кошти або, принаймні, на позички під власні гарантії. Кінчаючи аж самостійним в кожному випадку пошуком оптових покупців-споживачів на свою продукцію або ринків збути вроздріб.

— Цей експеримент, — розповідає Віктор Трохимович, — підтримало облуправління сільгосппроду, що сприяло його поширенню на господарства кількох районів. Тільки він дозволив, приміром, не знизити виробництва Петропавлівській птахофабриці, хоч інші потерпають дедалі дужче. А головне, що експеримент виходить за рамки експерименту і стає практикою, яка в свою чергу починає «безкровно» знешкоджувати оте психологічне неприйняття сільським населенням приватновласницьких важелів у сільськогосподарському виробництві, без котрих насправді не виплутатися з безвиході.

Ось і наш Президент Леонід Кучма у своєму недавньому радіозверненні до співвітчизників на запитання, «Чому наприкінці двадцятого сторіччя український селянин живе не так, як він того заслуговує за свою важку працю?», однозначно заявив, що причина — надто довге зволікання з тими реформами на селі, які тільки реально і спроможні його врятувати. «Тоді як треба, — сказав Леонід Данилович — починати з головного — повернути селянинові почуття господаря на землі». І далі: а «досягти цього можна лише через принципово нові земельні відносини».

Як перший і важливий крок на цьому шляху Президент України розглядає паювання землі. Але, з одного боку, скільки вже ми про нього чуємо, не відчуваючи обіцяних плодів, а з іншого — за офіційною статистикою понад 80 відсотків КСП уже здійснили паювання, не отримавши, в свою чергу очікуваних наслідків. У чому ж річ? Скринька відчиняється просто: домінує формальне паювання, коли зберігаються учорашні «традиції». Колективні сільгосппідприємства поміняли вивіски на колективнопайові чи спілки фермерів, і тільки. А справжнього землевласника-господаря з наділом у натурі не з'явилося. Замість нього — підробка-фальшивка. Тим часом господар-власник або є, або його немає — ретельно замаскований замінник проблеми не вирішує. Бо і це той випадок, коли землю не обдуриш. Коли надії Президента Леоніда Кучми на наступний крок — добровільний і свідомий вибір людьми форм організації праці — може виявитися лише добрим, але оманливим бажанням.

НА ДНІПРОПЕТРОВЩИНІ лише у Семенівці Криничанського району юридично і фактично розпаювали землі колишнього КСП «Зоря», передавши паї у приватну власність. За «законами», на свій страх і ризик ухваленими місцевою сільрадою. Це стало можливим, бо спочатку очолював господарство, а потім і весь район фермер Володимир Верховський. То тепер Володимир Опанасович дивується, чому ні вчені, ні практики не цікавляться процесами, які відбуваються у Семенівці. Адже вони повчальні, виникли і сімейні господарства, і фермерські одноосібні та численні, і орендні, котрі взяли землі пенсіонерів та не бажаючих працювати на ній, і, звичайно, невеликі колективні, де визначено земельні та майнові паї кожного. Чим бо, справді, не досвід, вартий пропаганди і поширення? До того ж, для прогнозування ймовірних перебігів ринкових перетворень на селі, що теж важливо.

Багатообіцяючі події відбуваються у Магдалинівському районі, де ще торік на місці геть занедбаного колгоспу створено колективне сільгосппідприємство, статут якого передбачив об'єднання і співпрацю лише приватних власників земельних та майнових паїв. З усіма економічними та юридичними наслідками, які з цього випливають. До речі, і це «експериментальне» господарство створене з ініціативи та за участю фермера-підприємця Віктора Шевченка. Вчорашній системі і не снилася така пильна зацікавленість у веденні раціонального і прибуткового виробництва, котру виявляють засновники — власники-інвестори.

— Уже зараз ясно, — заявляє Віктор Трохимович, —що маємо сільгосппідприємство нового типу, в якому —реальні і відповідальні господарі. Я переконаний, що на такі або схожі проекти-програми і потрібно орієнтуватися, коли справді хочемо зберегти структурні підрозділи сільгоспвиробництва та вдихнути життя у збанкрутілі колгоспи.

Хоч би як там було, але однозначно очевидно: приклади з Криничанського і Магдалинівського районів, — це не те, що розвалюється, а те, що, навпаки, твориться і будується.

Підводячи ж риску, знову зішлюся на радіозвернення Леоніда Кучми. Переймаючись долею селян старшого віку, Леонід Данилович зазначив, що вони «не прожили, а прострадали, мало бачили радості й добра». То як хочеться, аби нинішнє покоління сільчан уникнуло цієї сумної участі. Адже наші українські селяни насправді роботящі і талановиті — такі, що рівних їм ще треба пошукати. Якщо дійсно нашим людям дати волю, яку вони приймуть усім своїм серцем і єством, то спроможні будуть господарювати краще й кмітливіше від усіх хвалених-перехвалених фермерів світу.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.
Дніпропетровська область.

Сервіс

З голубим вогником якось зручніше

Приготуванням яєшні з салом та її дегустацією винуватці торжества зафіксували, що в будинок пенсіонерки Валентини Климко і ще у 36 садиб села Степова Долина на Миколаївщині надійшов природний газ. Це стало можливо в результаті вкладення коштів місцевого колективного сільгоспідприємства імені Чкалова і радгоспу імені XXII з'їзду КПРС Херсонської області, які в складчину фінансують підведення магістралі до своїх населених пунктів. Цікаво, що село Степова Долина раніше негласно входило в число безперспективних. Проте, відокремившись від радгоспу «Прибузький» і створивши окреме господарство, воно змогло не тільки розв'язати проблему газифікації, а й побудувати водопровід, ввести свою АТС на кілька десятків номерів, повідомляє Укрінформ.

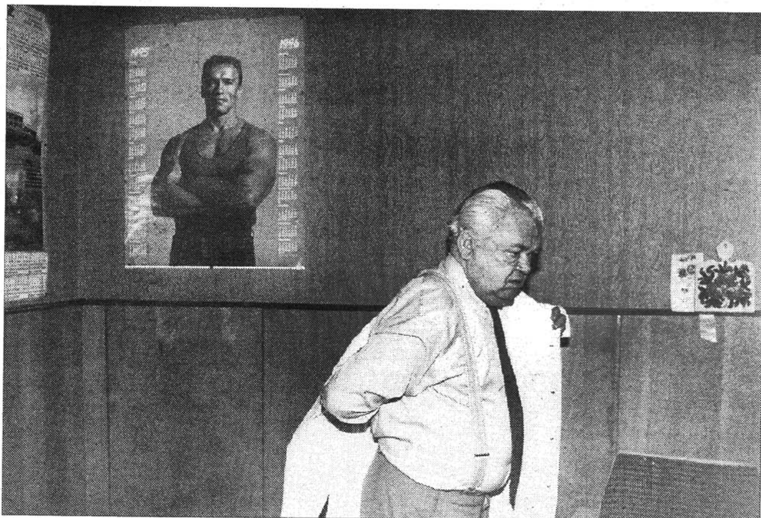
Втрати

Загорівся елеватор

Велика пожежа виникла на елеваторі першого комбінату хлібопродуктів обласного виробничого об'єднання «Елеваторзернопром». Відразу ж кілька спецавтомобілів подалися її гасити. Але зробити це виявилося непросто. Загрожував вибух, а полум'я, що виривалося з вікон, розташованих на десятиметровій висоті, досягти було важко. Не вистачало висоти драбини, відповідного п'ятиатмосферного тиску у брандспойтах. І все ж пожежники стихію подолали, а потім кілька годин у сховищі заливали водою 80 тонн соняшнику. За попередніми даними, пожежа виникла через застаріле обладнання та порушення технологічного режиму сушильної печі, де знаходилося майже десять тонн соняшнику з великим вмістом пилу. Забивши форсунку, він спричинив витік пального, яке й загорілося. Можливо в такій ситуації вибуху не сталося. Ведеться розслідування.

Микола ВОЛОК.
Кіровоградська область.

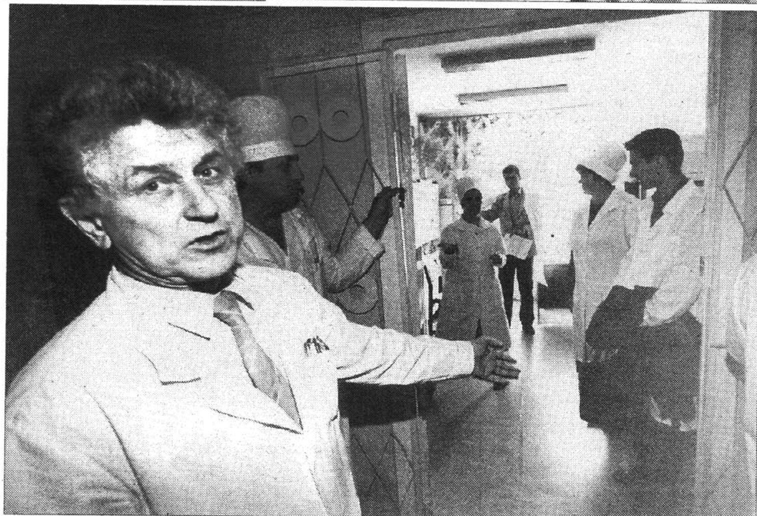

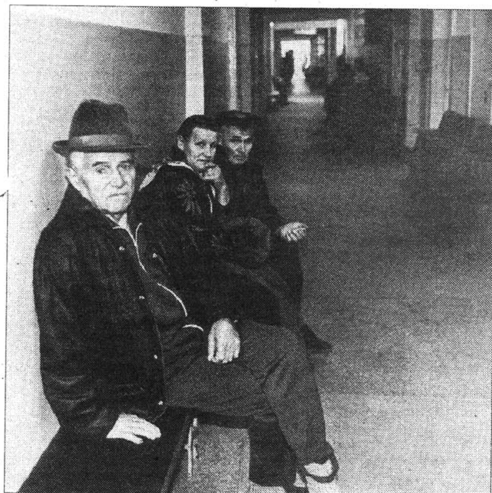

Пристань

Рак виліковний!? Це — не з теорії імовірностей, це —з практики життя. Зрештою, така думка офіційної медицини, в якій головний лікар полтавського онкодиспансеру Григорій Артюх уже 36 років. У мене велике бажання повірити в це чудо, хоча з голови не йде одна його фраза: «Я все життя у білому халаті і на «живому кладовищі».

— Запущеність хвороби в онкології — головна біда. Хворі, в котрих ми виявляємо пухлини першої-другої стадій, після оперативного втручання не просто виживають, а живуть повнокровно. Гірше, коли третя-четверта стадії. Побутує навіть думка, що їх лікування — лише марнування часу і коштів. Тобто не має сенсу. Але приреченість ніколи не дасть шансу на одужання. Тим більше, якщо керуватиметься нею лікар. А як бути з мораллю? Чому в нашому суспільстві дедалі більше про неї забувають? Водночас забуваючи і нашу національну схильність до милосердя, самопожертви. Втім, маю одну лікарську пораду: обстежуйтесь, обстежуйтесь і ще

останньої надії

раз обстежуйтесь! І тоді рак вам не страшний.

Порада слушна і до часу. Ще років десять тому в країні існувала чітка система профілактичних оглядів. Кожний мав обов'язково двічі на рік пройти обстеження в онколога. Це давало хворим неабиякі шанси. Мабуть, і донині існує така схема. Та, швидше, тільки на папері, бо рак не дрімає, він — наступає. І тоді вже безсилі руки «хірурга від Бога», начмеда Володимира Лукашенка та його колег, і найсучасніші комп'ютери з томографами мало чим допоможуть. Та доки залишається хоч якась надія, вони боротимуться за життя людини. Принаймні, так мусить бути.

Григорій ГРИНЬ,
Олександр КЛИМЕНКО (фото).
Полтавська область.

Трасти: хто винен і що робити?

З ТРАСТАМИ незмінно асоціюється в нашій свідомості історія про фальсифікований Декрет Кабінету міністрів «Про довірчі товариства» від 17.03.1993 р.

Проблема

Мовляв, він став причиною всіх лих: інакше посередники не змогли б обдурити довірливих співгромадян. А чому, власне, винна держава?

Започатковано створення небанківських фінансових установ було аж ніяк не вищезгаданим декретом, а законами Верховної Ради «Про підприємництво» та «Про господарські товариства» ще 1991 року. По суті, декрет розвивав законодавчо-нормативну базу, що регулювала діяльність фінансових посередників. Не судитимемо, наскільки досконала була ця база, — від часу проголошення незалежності країни збігли лічені місяці, правового досвіду не було. Та й самі фінансово-посередницькі структури, які ще не називалися офіційно довірчими товариствами або інвестиційними компаніями, діяли на підставі раніше прийнятих законів. Щодо декрету, то він установлював, що залучати кошти й активи громадян можуть лише товариства з додатковою (п'ятикратною) відповідальністю. І вони мали відповідати своїм майном за можливі борги. Адже раніше такі операції здійснювали товариства з обмеженою відповідальністю, члени яких у разі банкрутства ризикували лише своїми вкладами до статутного фонду.

Інакше кажучи, декрет містив чимало позитивних положень, про які чомусь забувають. Як і про ту обставину, що найбільших зловживань допустили структури, створені не на підставі цього документа: горезвісний «Український будинок селенгу» (залучив 90 млн. грн.), недержавний пенсійний фонд «Оберіг» (залучив 28 млн. грн.) та ін. Законодавчі акти, що регулюють відносини, які передбачають наявність господарського ризику, припускають ситуацію, за якої людина, котра вкладає кошти в банк або передає майно в довірче управління, стає учасницею і стороною в цивільно-правових відносинах тієї чи іншої угоди. Другою стороною виступають фінансові компанії, що беруть на себе відповідальність за надане в управління майно та обіцяють якісь там матеріальні блага. Державні ощадні каси практично дискредитували себе, знецінивши вклади населення, і громадяни шукали можливості якимось чином зберегти свої гроші від галопуючої інфляції. Отож ці компанії виникли в результаті попиту на фінансові послуги. Не дивно, що знайшлися, м'яко кажучи, не зовсім чесні люди, які побачили в довірчих операціях спосіб поживи і негайно ним скористалися. За деякими даними, потерпіло близько 4 млн. громадян, а збитків завдано на мільйони доларів. Як юрист-практик, я хотів би зазначити, що правоохоронні органи мали б довести, що службові особи цих компаній діяли із злочинним наміром, а не стали жертвами комерційного ризику або власної нерозпорядливості. Адже, зважаючи на економічну ситуацію тих років, цього виключати не можна. Підприємці залучили в довірче управління кошти вкладників, не передбачаючи того, що банк може переглянути ставки за депозитами або зовсім збанкрутіти.

Зрештою ті, хто довіряв свої гроші різним комерційним структурам, розраховуючи на прибуток, мали усвідомити, що будь-яка комерційна операція передбачає не тільки прибуток, а й ризик втратити вкладений капітал. Звісно, це аж ніяк не означає, що держава зняла з себе будь-яку відповідальність за втрати вкладників. Навпаки. Президент України створив на всіх рівнях спеціальні комісії з комплексної перевірки діяльності довірчих товариств під началом голів місцевих адміністрацій. У загальнодержавному масштабі комісію очолив Василь Дурдинець. У грудні 1995 року він доповів про результати перевірок комісії у парламенті. Тоді ж було прийнято відому постанову парламенту, що забороняла довірчим товариствам залучати вклади громадян. Та головне, що підприємницькі структури на сьогодні повернули громадянам близько 100 млн. гривень. 1996 року 147 довірчим товариствам призупинено або анульовано дію ліцензій, 727 — позбулися права займатися банківськими операціями. Встановлено суворий державний контроль практично за всіма такими організаціями.

Уряд підготував 14 законопроектів, 6 з яких (у тому числі такі важливі, як «Про страхування», «Про рекламу», «Про державне регулювання ринку цінних паперів») уже прийнято. В жовтні на розгляд Верховної Ради передано проекти ще трьох важливих законів —«Про фінансові операції», в якому передбачено створення Фонду захисту прав вкладників, «Про Фонд захисту прав громадян-інвесторів на фондовому ринку» і «Про довірче управління майном громадян».

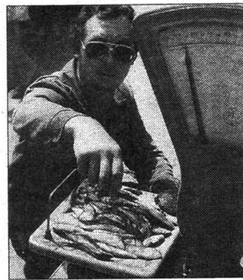
Серед урядових пропозицій щодо відшкодування збитків — 1 відсоток від приватизації майна державних підприємств, 10 відсотків від реалізації майна, конфіскованого митною службою.

Отож, проблема трастів не тільки має місце, а й розв'язується, причому саме зусиллями органів виконавчої влади. А відтак немає потреби переводити її в політичне русло і намагатися отримати на ній якісь там дивіденди, необхідні в майбутній президентській гонитві. Це, принаймні, неетично.

Віктор МЕДВЕДЧУК,
радник Президента України, кандидат юридичних наук.

Хоча б шпигунів не принадили...

ОБ'ЄКТ розташовано на околиці військового містечка у Рівному. Призначення його, щоправда, суто цивільне, але надто вже багато люду всілякого до нього йде і їде звідусіль. Питав, як дізнаються про адресу. «Запах приємний, — кажуть, — далеко чути, просто ніздрі лоскоче...» А поряд же, повторимо, військові...

Щодо шпигунів, то, звісно, жарт, а щодо численності народу — чистісінька правда. Багато людей відвідує звичайний, здавалося б, рибний магазин «Кулінарія», що належить фірмі «Лазорчик». Але у тім то й річ, що магазин лише зовні скромний, звичайний. А коли зайдеш до торгового залу — очі розбігаються від усякої всячини. Більш як 70 (!) найменувань риби і виробів з неї! Як кажуть у таких випадках, печене, варене і так кавалками. І все це гарно упаковане, уміло викладене.

Вам забажалося копченого вугра? Будь ласка. І форель копчена, і товстолобик. І філе форелі, камбали чи морського окуня. І горбуша солона. Й ікра червона, ікра щуки чи сазана. Й оселедці всілякі — свіжі й морожені. І консерви у найширшому асортименті...

Раніше у наших магазинах була лише одна риба —широковідомий мінтай. А тепер ось — будь ласка. Ринок, панове!

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

Рівне.

005 — за 10 хвилин

НА СВОЮ біду, Степан був найближче до площі Корятовича, звідкіля до диспетчера надійшло замовлення. Через 10 хвилин він уже чекав на клієнтів у домовленому місці. В салон сіли двоє юнаків. Назвали адресу. Але в районі аеропорту раптом приставили до горла ніж, відібрали всю денну виручку, золотого персня й зникли в темряві.

За кілька років існування приватної цілодобової служби це був перший такий випадок.

А починалася нова справа у травні 1994 року. Шестеро таксистів, що працювали за індивідуальним патентом, вирішили об'єднатися, закупити радіостанції і створити службу радіотаксі. В державному таксопарку на той час утворилася ніша — її вирішили заповнити ентузіасти. Замовлень спочатку було негусто — 2—3 на добу. Але потроху люди звикали, з'явилися постійні клієнти, розростався колектив. Нині в «Радіотаксі» працюють 57 чоловік, поділених на чотири бригади, що чергують на вулицях міста цілодобово. Дзвінок диспетчеру — і щонайбільше через 10 хвилин автомобіль чекатиме на вас в обумовленому місці. Плата за проїзд — 50 копійок за кілометр. За кожне одержане від диспетчера замовлення водій відраховує в загальну касу 20 копійок. Раніше практикували доставляння різних страв з ресторану чи алкогольних напоїв, цигарок тощо. Але потім від цього відмовилися — невигідно.

Для переважної більшості радіотаксистів — це основна робота. Працюють на власних авто. Не більш як 8 годин на добу. Про це дбає керівник фірми. Водій не повинен виїжджати на маршрут стомленим. Радіотаксисти — в минулому люди найрізноманітніших професій —від учителя до кардіолога. Більшість — з вищою освітою. Клієнтів намагаються обслужити ввічливо, зайвих грошей не беруть. Чому? Конкуренція. Торік від «Радіотаксі» відбрунькувалися ще два підрозділи —служба таксі та «Ріо-таксі». Тепер працюють самостійно. Але в біді завжди готові прийти одне одному на допомогу. Як тоді, у випадку зі Степаном. Почувши по рації прикмети нападників, таксисти трьох фірм-конкурентів об'єдналися в пошуку зловмисників і невдовзі спіймали їх. Міліція ледве стримувала водіїв від розправи над шукачами легкої наживи.

... «Шостий», «шостий», вас на вулицю Можайського, — почулося раптом з апарата.

Мій співрозмовник швидко попрощався і вже на ходу кинув у трубку: «За 10 хвилин буду».

Микола ГОРВАТ.

Ужгород.

Прибуткові колеса

ПУСТИРИЩЕ на околиці Вінниці, що довгий час муляє очі міській владі і мало не перетворилося на стихійне сміттєзвалище, нині стало, хоч як це дивно, джерелом поповнення міського бюджету.

Міськвиконком організував своєрідний конкурс серед підприємців. Потрібно було запропонувати свій варіант використання ділянки землі, що була порожня. Пропозицій надійшло декілька. Зупинилися на тій, що подало приватне МП «Володимир». Підприємці запропонували створити автомобільний ринок. До речі, ця фірма переймається торгівлею автомобілів.

Перед тим, як розпочати втілювати в життя проект, виготовлений спеціалістами НДІ «Укркомуншляхпроект», генеральний директор підприємства Володимир Скомаровський вніс до нього істотну поправку. Щодо створення так званих вільних смуг. Скориставшися ними, водій може вільно виїхати з території ринку.

Дуже зручне оформлення документів на автомобіль. Втім, номерні знаки тут отримують також — безпосередньо на ринку працює нотаріус.

Для тих, кому для продажу власного авто одного дня виявилось замало, не варто сушити голову, де залишити автомобіль на ніч. Поряд — стоянка на 350 місць. Адміністрація гарантує майнову відповідальність за збереження. Стоянку і ринок охороняють працівники одного із підрозділів УМВС. А головне, тут використовують сучасні, зарубіжного виробництва пристрої для охорони транспорту.

Створюючи ринок, В. Скомаровський ще раз підтвердив добру репутацію вмілого господаря. Аби уникнути автомобільних заторів на дорозі, що пролягає повз ринок, підприємці пішли на додаткові витрати — дорогу розширили відразу на дві шляхові смуги.

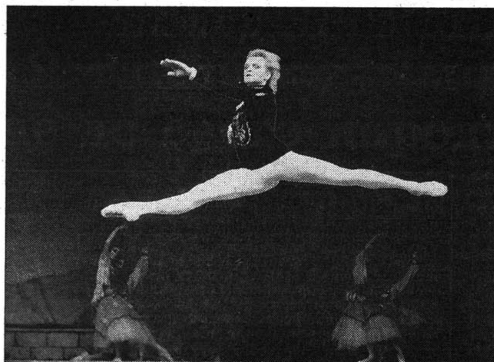
Нарешті про те, що матиме з цього міськвиконком. Ринковий збір, а кошти, у повному обсязі осідатимуть у бюджеті міста, становлять за кожний легковик (крім автомобілів ЗАЗ і «Москвич») — 5 гривень. А в торгах бере участь щонайменше дві сотні автомобілів. Щодня, крім понеділка.

Віктор СКРИПНИК.

Вінниця.

Віктор ЯРЕМЕНКО: «Я танцював сім місяців ще до свого народження»

Культура

ПРОТЯГОМ 15 років він прима балетної трупи Національної опери, зірка першої величини, майстер екстра-класу. А ще — лауреат престижних міжнародних конкурсів артистів балету, володар срібних медалей у Варні (1982 р.), Москві (1984 р.) та золотої медалі в Токіо (1987 р.). Його танець підкоряє виразністю пластики, бездоганною технікою, художньою довершеністю. Та ось спектакль закінчується, гаснуть вогні рампи, і казковий герой перетворюється на земну людину. Який він, народний артист України Віктор Яременко, зблизька?

Високий, стрункий, вельми привабливої зовнішності, елегантний, із задирикуватою сережкою у вусі. Йому вже 32 — для танцівника вік солідний! — але на вид значно молодший. Одружений, має дев'ятирічну доньку. Ми зустрілися з ним під час другого Міжнародного конкурсу балету імені Сержа Лифаря, де Віктор був членом журі:

—Чи легко сьогодні бути зіркою?

—Як для кого! Я взагалі себе зіркою не вважаю. Мене навіть іноді дружина сварить за те, що я досить відсторонено ставлюся до своїх регалій і звань. Проте для мене важливіше бути людиною. Якщо ви маєте на увазі наших поп-зірок —ескорти, охоронники, лімузини, сауни, — то ми до цього не звикли. Можливо, десь на Заході і є таке життя, але не у нас. Я вимогливо ставлюся до своєї творчості, до своїх колег і друзів. І прошу їх ставитися до мене так само.

—Однак звання багато до чого зобов'язує?

—Певно, що так! Дивна річ — майстерність. У кожної людини є свій природний талант, проте грані його у кожного розвинуті різні, індивідуальні, а за цим багаторічна праця. Майстер сам собі встановлює середній рівень, нижче за який він не може опуститися. Він може танцювати вражаюче, просто геніально, проте нижче свого рівня — не має права.

—Скільки вам було років, коли ви почали танцювати?

—Напевно, ще до свого народження. Мама моя також була балериною і танцювала зі мною до семи місяців.

—Отже, все було наперед запрограмовано й передбачено?

—Як бачите!

—Все-таки танцівниками-майстрами народжуються чи стають?

—Важливо, до чиїх рук потрапиш. Тобто йдеться про педагога. Зі мною вчилися хлопці з глибокої провінції, де балету взагалі ніхто не бачив. Їх узяли за природними даними, а далі все залежало від вихователя.

—Яка ваша улюблена партія?

—Їх багато — я ж виріс у театрі, танцював варіації. Коли мене на вступних іспитах до Московського хореографічного училища запитали, що я буду танцювати, я на мить розгубився. У всіх дітей були домашні заготовки — переважно танці. Я несподівано для себе відповів: «Дон-Кіхота»! Концертмейстер почав грати ... Я, звичайно, танцював «від себе» (власну версію): крутив піруети, зробив два тури. Публіка просто падала від сміху. А приймальна комісія сказала: підготовка у хлопця, хоч і посередня, проте матеріал гарний. І мене прийняли. З того часу «Дон-Кіхота» я вважаю «своєю» партією.

—А скільки всього партій у вашому репертуарі?

—Важко порахувати — практично весь класичний репертуар. А в сучасній хореографії ми з моїм однокласником Андрісом Ліепою реалізували вражаючий проект «Вечори Михайла Фокіна». То цикл з трьох балетів — «Шехерезада» (її я танцював з Ілзе Ліепою — також моєю однокласницею), «Жар-птиця» й «Петрушка». Останній танцювала моя дружина Тетяна Білецька та Андріс Ліепа. Було поновлено костюми Бакста і Головіна. Ці вистави з феєричним успіхом пройшли в Маріїнському театрі у Санкт-Петербурзі. Потім з цим самим репертуаром двічі виступили у Великому театрі. Успіх також був приголомшливий. Одначе на цьому ми не зупинилися: на «Мосфільмі» ці балети вже відзнято найкращими операторами. Для кожної сцени було створено спеціальний павільйон — такого багатства й розкошів я ще не бачив. Витратили приблизно мільйон доларів. У зйомках брали участь група танцівників Б. Мойсеєва, група О. Прокоф'єва, солісти Великого театру і ми з Тетяною. До речі, «Шехерезада» нині йде тільки в Бостон-балеті (США). Дует з цього балету я із задоволенням танцюю на гастролях, а також удома, в Києві, з дружиною і моєю постійною партнеркою.

—Ваша донька також мріє про балет?

—Я покладаю на неї великі надії. Ми з дружиною хочемо дати доньці пристойну освіту. Можливо, це здійсниться завдяки пану Алексу Урсуляку — директору Штутгартської академії. Щоправда, навчальна підготовка його не дуже хвилює — насамперед він звертає увагу на духовний світ дитини. Пан Урсуляк спілкувався з донькою на різні теми і погодився її взяти.

—Вам не пропонували зарубіжний ангажемент?

—Пропонували і неодноразово. Проте коріння моє тут. І друзі, знайомі. Я їх дуже люблю — директорів, банкірів, рибалок, масажистів, — там їх бракуватиме. А щодо творчості — ми з дружиною досить часто виїжджаємо на гастролі за кордон. І цього нам достатньо.

Розмову вела Ірина СІКОРСЬКА.

На знімку: танцює Віктор Яременко.

А ОСЬ БУВ ВИПАДОК!

Із щоденника радіожурналіста

1. Міністерський листопад

У попередні часи, перш ніж радіопередача потрапляла до диктора, вона повинна була пройти контроль не менш як десяти інстанцій. Отак здаси підготовлену радіопередачу й чекаєш: яка буде її доля? Якщо зніматимуть якісь абзаци, треба йти в апаратну й вилучати з плівки шматок начитаного актором тексту. Одне слово, роботи вистачить.

Якось було підготовлено радіопередачу, присвячену творчості відомого поета. Дзвінок із дирекції програм викликав автора «на килим».

—Щось я не розумію, — почав розмову заступник директора програм, — ви що, газет не читаєте?

А відбувалося це в короткий період андроповського керівництва СРСР, коли мало не щодня газети публікували повідомлення про звільнення з посади того чи того високопоставленого московського чиновника.

—А яке це має відношення до радіопередачі?

—Пряме. Уважніше треба читати сценарії! Ось тут, дивіться, поет пише у вірші, що злітають осінні листочки. Це ж метафора! Він же натякає, що скидають щодня міністрів! Треба зняти цей вірш. Він із політичним підтекстом!

—Так тоді не можна давати в ефір і вірші про дощ, сніг і взагалі будь-які атмосферні явища. Метеорити падають з неба...

Аргументи виявилися безсилі. Вірш було знято.

Повернувшись у редакцію, зателефонував поетові й розповів йому, які крамольні вірші він творить.

—Ті рядки я написав десять років тому! До чого тут міністри? Звичайний пейзаж!

І справді, вірш як вірш: вересень, злітає з дерева листя, а один листочок відлетів далеко від крони...

2. «П'яних верб не буває!»

Зі сміхом крізь сльози можна згадувати часи горбачовської антиалкогольної кампанії. З «верхів» прийшло розпорядження прослухати всі радіоспектаклі й знищити епізоди, де, наприклад, у діалозі між акторами йдеться про спиртні напої чи чути, як дзвенять чарки. «Виконати вирок» доручили вельми ретельному працівникові, і той кілька тижнів різав, як-то кажуть, по живому всі радіоспектаклі — золотий фонд Українського радіо! Так нівечилися унікальні записи у виконанні видатних акторів, які вже відійшли від нас, і відтворити звучання їхнього голосу тепер неможливо.

Не обійшло це лихо і редакцію поезії.

У радіопередачі, присвяченій Олександрові Олесю, можна було використовувати перлину його творчості вірш «Чари ночі» («Сміються, плачуть солов'ї...») лише з купюрами. У шостій строфі цього вірша останній рядок — «там гнуться верби п'яні», так от саме цей рядок визнавався крамольним і здатним спонукати народ до пияцтва. Довелося вирізати його і з пісні у виконанні Дмитра Гнатюка. А разом з рядком «там гнуться верби п'яні» вилучали з вірша четверту строфу, бо там — «чаруйсь, хмілій, впивайся», і дев'яту, бо тут — «І сміло йди пі дзвін чарок». Радіослухачі обурювалися, але «операції» над поетичною класикою тривали, аж поки антиалкогольна кампанія не згасла.

3. «Біблію не можна пропагувати ні в якому разі!»

Журналістські справи завели одного разу до настоятеля Києво-Печерської лаври. Розмова зі святим отцем закінчилася тим, що він подарував мені Біблію, видану українською та російською мовами. Я вперше прочитав «Пісню над піснями» — шедевр любовної лірики світової літератури!

Яка ти прекрасна, моя ти подруженько,
яка ти хороша!
Твої оченятка, немов ті голубки,
глядять з-за серпанку твого!

Вражений, підготував невеликий уривок до радіожурналу, в якому розповів про Біблію та її зміст.

І був викликаний аж до заступника голови Держтелерадіо.

—Біблію не можна пропагувати ні в якому разі! —сказав він мені. — Може, колись настане такий час, а зараз — ні в якому разі!

А вже був час горбачовської перебудови, цензура втрачала свій вплив на ідеологію. Точніше, мабуть, її слуги вже не знали, що дозволяється, а що ні. І таки прийшов день, коли в ефірі державного радіо залунали рядки з Біблії. Для багатьох це було, немов спалах блискавки.

—Не може бути, щоб у церковній книзі містилися такі світські вірші, — протестували деякі радіослухачі, яких вразили рядки з «Пісні над піснями».

Але коли ми порекомендували їм самим знайти Біблію і прочитати її сторінки, то багато хто дякував за відкриття рідкісної за змістом та формою творчості, що пройшла випробування віками.

І з того часу бачу в бібліотеках багатьох колег Біблію.

4. «Який Донцов? Та ви що? Ніколи!»

Особливу увагу цензура приділяла контролю за передачами, де згадувалися діячі, що якимось чином кинули на себе тінь підозри. Про таких, як Михайло Грушевський чи навіть Михайло Драгоманов, не можна було й заїкатися.

Але от я дізнався, що один із теоретиків «українського буржуазного націоналізму» Дмитро Донцов є моїм земляком — народився в Мелітополі. Загорівся бажанням будь-що підготувати радіопередачу, присвячену цьому політичному діячеві. Мої тодішні знання про Д. Донцова обмежувалися якимись фрагментами та інформацією, що містили в собі критичні праці, які, зрозуміло ж, знищували Д. Донцова, не залишаючи від нього нічого.

Проте зачіпка швидко знайшлася — загальновідомо, що Д. Донцова та його ідеї нищівно критикував В. Ленін. А чому б не покласти в основу саме цю критику? Так народився сценарій під робочою назвою «За що В. Ленін критикував Д. Донцова?» і, ніби відповідаючи на це запитання, в радіопередачі було розказано про діяльність одного зі стовпів національно-патріотичної ідеї.

Сьогодні зрозуміло, що такі радіопередачі були розраховані на слухача, який мислить. Не випадково, що авторами дзвінків до редакції були найчастіше люди інтелігентні, які теж щось знали, щось чули про Д. Донцова, але хотіли зрозуміти: в чому ж суть його боротьби та ідей?

До речі, тепер, коли на вуличних книжкових розкладках лежать не лише праці Д. Донцова, а й, як кажуть, усе, щось не видно, щоб наші громадяни хапали ту заборонену ще вчора літературу.

До речі, часто й наші цензори, гадаю, добре розуміли всю безглуздість свого контролю, адже хіба можна впіймати вітер у рибальські сіті?

5. Дзвінок із того світу

Якщо згадувати тих, хто здійснював обов'язки цензорів та керівників радіожурналістики, то найчастіше це були освічені люди, з почуттям гумору. Нині можна визначити основну рису їхнього характеру — здатність у межах розумного до компромісу.

Та бувало, до влади потрапляли й випадкові особи, що насамперед про українську культуру, літературу зокрема, мали досить приблизне уявлення. Випало очолити літературну редакцію радіо й N. Незнанням української літератури він вражав усіх, хто хоча б один раз спілкувався з ним. І от підлеглі вирішили пожартувати з N.

Щоб потрапити в редакцію радіо на Хрещатику, треба було здійснити певний ритуал — виписати перепустку, підписати її у керівництва, віддати до спеціального бюро і аж тоді постовий міліціонер пропускав гостя до редакції. Тому часто користувалися (всі добре знали одне одного) телефоном, уникаючи паперотворчості.

Один із учасників розіграшу з прохідної зателефонував N., назвавшися Іваном Кочергою — видатним українським драматургом. N виписав перепустку й відправив з нею до центрального входу свою секретарку. Через деякий час лже-Кочерга знову зателефонував.

—Де ж ви? Я чекаю на вас, — радісно заговорив до нього N. — Я із задоволенням прочитаю вашу нову п'єсу. Заходьте!

—Я не можу цього зробити, на жаль, — відповів лже-Кочерга, — оскільки вже минуло майже тридцять років, як я помер.

Ця історія, очевидно, все ж підштовхнула N. до вивчення української літератури. Але це не врятувало його, і через деякий час N. усунули від обов'язків керівника літературної редакції. Проте він продовжував працювати в системі Держтелерадіо.

Олег МАРТУСЬ.

Звіримо час. А час — гроші

В *УСІХ розвинених країнах є національні служби часу та частоти чи уповноважені спеціалізовані установи, зокрема державні, що працюють над питаннями єдності вимірювань та забезпеченням споживачів еталонними сигналами. Наявні сьогодні в Україні технічні засоби не належать до єдиної системи і тому не можуть задовольнити потреби у високоточній частотно-часовій інформації. Необхідною умовою для подальшого розвитку в країні наукових досліджень, робіт з метрології, навігації, геодезії, картографії, а також нормального функціонування транспорту, зв'язку, телебачення тощо є створення Державної служби єдиного часу і еталонних частот.*

Рік тому розпочалися роботи за спеціальною державною програмою, розрахованою до 1999 року, яка складається з п'яти проектів і передбачає створення та розвиток в Україні систем: формування національної шкали часу; передавання еталонних сигналів часу і частоти; визначення параметрів обертання Землі та шкали всесвітнього часу; забезпечення функціонування Державної служби єдиного часу і еталонних частот, а також виробництва апаратури для метрологічного забезпечення вимірювань часу і частоти та апаратури споживачів еталонних сигналів часу і частоти.

Уже розроблено засади передавання еталонних сигналів часу і частоти телеканалами (УТ-1) та за допомогою супутникових навігаційних систем. Є методи й засоби атестації апаратури пунктів передавання, структура та функціональні схеми блоків формування шкали часу, проведено аналіз та виконано обгрунтування необхідності створення мережі фундаментальних станцій координатно-часового забезпечення.

Рішенням Державної комісії єдиного часу та еталонних частот та постановою Кабінету міністрів України визначено керівника, замовника та орган управління програми — Держстандарт України.

З урахуванням обмежених обсягів фінансування серед пріоритетних завдань програми визначено атестацію первинного державного еталона часу та частоти, введення в дію радіометеорного каналу звірення еталонів підвищеної точності Харків — Київ — Ужгород, а також забезпечення функціонування цієї системи еталонів, введення в дію системи передавання еталонних сигналів часу і частоти з використанням телевізійних сигналів УТ-1 та ін.

Наявність в Україні унікального трикутника Харків —Київ — Ужгород з розташованими в його кутах метрологічними пунктами Державної служби єдиного часу і еталонних частот, які оснащені засобами передавання різними каналами зв'язку еталонних сигналів часу і частоти та шкали часу, дасть можливість забезпечити найточнішу державну шкалу часу.

Можливо громадяни у своїй більшості навіть не замислювалися над тим, як формуються і передаються ці сигнали і чи існує взагалі в Україні спеціалізована служба, що займається питаннями точного часу. Але незабаром ми все ж таки знову почуємо звичні «шість точок», і інформація про точний час аж ніяк не буде зайва. Бо час, як відомо, це —«гроші», його треба добре рахувати, навіть заради розв'язання економічних проблем.

Олег ВЕЛИЧКО,
заступник голови Держстандарту України;

Юрій САФРОНОВ,
перший заступник голови Державної комісії єдиного часу та еталонних частот України.

Кадри вирішать, якщо донор допоможе

Україна відчуває гостру потребу в кадрах, націлених на ринкову економіку. Їх підготовкою та перепідготовкою займаються сотні державних та комерційних навчальних закладів. Тренінгові програми фінансує багато донорів, серед яких Європейський Союз, Програма міжнародної допомоги США, Фонд Євразія, Світовий банк реконструкції та розвитку (СБРР), ООН та інші.

На реалізацію тренінгових програм в Україні виділяють десятки мільйонів доларів щороку. А який ефект від безплатної допомоги нашій та іншим країнам?

На це запитання взявся відповісти Інститут економічного розвитку Світового банку. Його мета —проаналізувати підсумки чинних навчальних програм у восьми постсоціалістичних державах та намітити стратегічні кроки у сфері тренінгу на найближчі три роки.

В Україні цей проект довірено здійснити Інститутові міжнародного ділового співробітництва (ІМДС). Чому саме цьому інститутові?

Йому лише трохи більше року, але вже зараз у світовій спільноті він має репутацію навчального закладу, який серйозно і успішно готує спеціалістів для ринкової економіки. В його стінах навчено десятки бізнесменів, які ефективно працюють сьогодні в усіх регіонах країни. Причому, багатьом із них інститут допоміг вийти на іноземних партнерів. Популярність ІМДС багато в чому зумовлена тим, що його очолює доктор Леонід Кістерський, економіст-міжнародник, який багато років працював у ООН, провідних університетах США та Німеччини. До заснування приватного інституту доктор Кістерський керував Національним центром з реалізації міжнародної технічної допомоги України.

—Спеціалісти інституту, до речі, молоді, але висококваліфіковані, проаналізували результати десятка реалізованих тренінгових програм, —розповідає Леонід Кістерський. — Вони зустрічались з багатьма донорами та реципієнтами, робляч особливий наголос у роботі на виявлення резервів, які сприятимуть більш високим результатам у справі підготовки та перепідготовки кадрів.

Завершальним етапом дослідження став проведений інститутом підсумковий семінар з донорами та реципієнтами. В обговоренні шляхів ефективної реалізації тренінгових проектів, використання донорських коштів брав участь найбільший експерт в галузі підготовки кадрів з Німеччини Андреас Дернбах. Протягом кількох років він очолював Берлінську академію ділового розвитку, у якій пройшли навчання тисячі чиновників Східної Німеччини — директори підприємств, міністри, посли. До Києва Андреас Дернбах приїхав за контрактом з Нідерландським інститутом економіки, який, до речі, і очолює проект аналізу тренінгових програм, які фінансують донори, у восьми країнах Європи та СНД. Йому й належить разом з Леонідом Кістерським підготувати звіт, який ляже в основу концепції проекту підготовки та перепідготовки кадрів в Україні.

—Положення та висновки з нашої доповіді, гадаю, будуть враховані Світовим банком під час розробки стратегії тренінгових програм на перспективу, —сказав пан Дернбах. — А це означає, що Україна зможе використовувати донорську допомогу більш результативно.

Це, на думку провідного спеціаліста, сприятиме, насамперед, продовженню термінів навчання та підвищенню його якості.

Іван ІЛЛЯШ.

Книжковий кіоск

Учімося на помилках

Хоча б на своїх. Якщо не вміємо на чужих

Микола Горєлов
ПЕРЕДВІСНИКИ НЕЗАЛЕЖНОЇ УКРАЇНИ

«ЯКЕ тяжке завдання жде тих, що хочуть... будувати Українську Державу», — писав свого часу В'ячеслав Липинський, аналізуючи в «Листах до братів-хліборобів» причини руїнних процесів у ті 20-ті роки (майже тотожні вони й нині). Чому завдання це є таке тяжке й болюче для українського народу, читач дізнається з книги Миколи Горєлова «Передвісники незалежної України».

Сторінки цієї книги (без перебільшення — нагально потрібної для нашого не надто виробленого й обізнаного в політичній історії загалу та політичного істеблішменту) вражають точністю оцінок і політичним передбаченням. І тоді, коли йдеться про життя й творчість апостола української державності М. Міхновського, і тоді, коли знайомимося з політичним портретом Д. Донцова, і, нарешті, коли йдеться про актуальні сьогодні доктрини В. Липинського.

Як слушно зазначає М. Горєлов, «тільки тепер, коли Україна стала незалежною державою, а Росія проголосила свою суцільну демократизацію, ми можемо оцінити пророче твердження М. Міхновського: «Коли ж демократія пануючих націй виб'ється на свободу, коли вона запанує, коли вона стане при державній владі, тоді сподіватися на співчуття до поневолених націй можна ще менше».

І наче з нашого сьогодення, де найпопулярнішою для політичних інтриганів стала «заповідь»: «зроби зрадника і злодія із свого політичного противника», лунає ота гірка цитата з Липинського, що її наводить автор: «Найстрашніше обвинувачення в «зраді» стало настільки звичайним і загально вживаним розговорним словом, що на нього навіть ніхто не реагує. Злодієхапство зробилось якоюсь поголовною манією. Причім, як звичайно, найбільш голосно і завзято «ловлять злодіїв» ті, що бояться, щоб їх самих не зловили. Знов ті, що самі нічого не вкрали, а державою і нацією матеріально не забезпечені, бачучи цей гвалт і загрожені голодом, з фурією кидаються направо й наліво, шукаючи помсти на тих, що вкрали й себе від голоду врятували. В той спосіб навіть чесність, яка скрізь є чинником будуючим, підставою спокою і сили духа, — у нас розпорошена і неорганізована, перероджується в джерело злости й ненависти. Жаль не за гріхи, а за чесність —так треба б назвати оцю нову нашу, ніде ще не видану, моральну хворобу».

Висвітлюючи цей вражаючий збіг невеселих причин і сумних наслідків спотворення наших державобудівних спроб, віддалених від сьогодення кількома десятиліттями, сповненими трагічної розплати українського народу за помилки і прорахунки його провідників, Микола Горєлов пропонує неупереджений аналіз основних позицій трьох пасіонарних постатей —апологетів української державної ідеї XX століття: ідеаліста-самостійника Миколи Міхновського, ідеолога інтегрального націоналізму Дмитра Донцова та класика української політології, «державницького аристократа» В'ячеслава Липинського.

Важливо, що героями книжки стали власне три найпотужніші політичні українські інтелектуали XX століття, щодо яких у нашому тоталітарному минулому була крижана безмовність, яка лише зрідка порушувалась оскаженілим шельмуванням цих великих постатей. То й не дивно, що категорично не ознайомлена з цілковитою більшістю їхніх праць, особливо з монументальною політологічною спадщиною В'ячеслава Липинського, ідеологічно строката когорта наших сучасних самоуків-політиків постійно наражається на повторення цілого арсеналу трагічних помилок сімдесятирічної давності (вочевидь, з відповідною дозою модифікації, як на нинішню добу).

Без сумніву, праця М. Горєлова здатна зробити велику послугу для нашого сучасного, на жаль, майже тотально політично неосвіченого, зате істотно інформаційно здеформованого суспільства. Шкода лише, що припізнилося видання цієї розумної і щирої книжки аж на чотири роки (вихід її у світ планували ще в 1992 році). Та, мабуть, знову ж таки, за В. Липинським, наше суспільство сьогодні багате на тих, хто із свого багатства і «шага не дасть на культуру і освічення народу...»

Лариса СКОРИК.

У ЛЕГКІЙ АТЛЕТИЦІ ЗМІНИ

—Нічого страшного не сталося. Просто ще рік тому вичерпалися повноваження національної Федерації легкої атлетики, — сказав голова Держкомспорту України Валерій Борзов на прес-конференції. — Тому 23 листопада відбулася конференція ФЛАУ. Вона й обрала новий керівний склад федерації, президії та виконкому.

Журналісти дізналися, що на тому зібранні з інформацією виступив президент (на той момент) Юрій Тумасов. Але оцінки діяльності ФЛАУ за звітний період не дали. Хоча, гадаю, можна було хоч добре слово сказати на адресу громадського органу, під егідою якого здобуто золоту і три бронзові медалі в Атланті, а також безліч нагород різного гатунку на чемпіонатах світу, Європи, інших великомасштабних турнірах.

На посаду президента претендувало ніби троє: Валерій Борзов, Юрій Тумасов та Олександр Операйло (голова товариства «Гарт»). Але в бюлетені було лише одне прізвище. Участь у голосуванні брало 96 осіб. Лише один був проти Борзова. Щоправда, як стало відомо, 37 членів президії висловилися за таємне голосування.

Отже, голова Держкомспорту, президент НОК, член МОК від України Валерій Борзов очолив ще й ФЛАУ, сказавши, що постарається зробити якомога більше для рідного йому виду спорту. В зв'язку із цим виникло запитання: «А чи не потерпатимуть від цього представники інших спортивних дисциплін, принаймні у фінансовому відношенні?». На це Валерій Пилипович відповів, що таке виключено.

Три посади тепер, либонь, у Валерія Александрова. Він — начальник відділу легкої атлетики Держкомспорту, головний тренер національної збірної, а відтепер ще й перший віце-президент ФЛАУ.

Іван ОЗЕРЧУК.

На знімку: новий президент ФЛАУ Валерій Борзов.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Хто швидший за всіх на світі?

Два темношкірі суперспринтери — олімпійські чемпіони канадець Донован Бейлі та американець Майкл Джонсон —поміряються силами у «подвійному матчі» у травні 1997 року. Переможця дуелі «під дахом» на нейтральній для двох рекордсменів світу 150-метрової дистанції буде оголошено «найшвидшою людиною планети». Про це йшлося на прес-конференції, організованій в Торонто представниками канадської промоутерської компанії «Магеллан ентертейнтмент груп», яка влаштовує цю зустріч.

Місто і палац спорту, де відбуватиметься матч вартістю в 2 мільйони доларів, оголосять пізніше. У списку претендентів п'ять північноамериканських міст, серед яких Торонто — найбільше місто Країни Кленового Листка. До програми матчу, за задумом його організаторів, можуть увійти й інші види змагань легкоатлетів, у тому числі й жінок. Обидва головні герої цього «легкоатлетичного шоу» отримають по 500 тис. доларів за участь, а переможець — ще мільйон.

— Цей матч стане чудовою нагодою для мене найзаконнішим способом здобути титул «найшвидшого в світі», — заявив Джонсон на прес-конференції, де два суперспринтери, ніби два професіональні боксери важкої ваги, сиділи кожен за своїм столом. І вели словесну перепалку, в якій кожний стверджував, що саме він — найшвидший і обіцяв довести це в травні-97.

Футбол

Махала прийняв вахту в Лобановського

Чех Мілан Махала очолить збірну Кувейту з футболу в розіграші Кубка Азії, який проходитиме в грудні в Абу-Дабі (Об'єднані Арабські Емірати).

Махала замінить Лобановського, котрий пропрацював у Кувейті близько трьох років, а нині повернувся в Україну на пост головного тренера київського «Динамо». До речі, Федерація футболу Кувейту зберігає контракти з двома іншими українськими тренерами: Олегом Базилевичем, котрий тренує олімпійську збірну, та Анатолієм Азаренковим, котрий працює з юніорськими командами (футболісти до 16 і 19 років).

На аренах країни та світу

Токіо. Футболісти італійського клубу «Ювентус» (Турин) завоювали Міжконтинентальний кубок, вигравши в столиці Японії в аргентинської команди «Рівер-Плейт» (Буенос-Айрес) — 1:0 (0:0). Гол на 82-й хвилині забив Алесандро дель П'єро.

Київ. Чемпіонат Східно-Європейської хокейної ліги (СЄХЛ). **«Сокіл» (Україна, Київ)—«Німан» (Білорусь, Гродно). 6:2 (1:1, 3:0, 2:1).** 1:0 Олецький, 6, 1:1 Чурабаєв, 19, 2:1 Марковський, 26, 3:1 Бобровников, 28, 4:1 Земченко, 32, 4:2 Чурабаєв, 53, 5:2 Зиневич, 55, 6:2 Бобровников, 58.

Це був дуже жвавий і цікавий поєдинок. Гості попервах були незговірливими. Щоправда, не найкращим чином діяв їхній бомбардир Олександр Псига, і в першому періоді «Соколові» було непереливки. Роботи у нашого славного воротаря Юрія Шундрова було багато. На останній хвилині періоду і він не врятував команду. Білоруси встановили рівновагу. Але в наступних періодах кияни діяли рішуче, з вогником і майстерність продемонстрували неабияку. Це й принесло успіх українському колективу.

Реклама

Информация о пятом выпуске акций

Акционерным банком «Таврика»

Акционерный банк «Таврика» зарегистрирован Национальным банком Украины в апреле 1991 года, регистрационный № 53. В своей деятельности банк осуществляет расчеты по поручениям клиентов и банков-корреспондентов, их кассовое обслуживание, кредитование предприятий, организаций, учреждений и граждан, принимает и размещает денежные вклады, совершает валютные операции в соответствии с генеральной лицензией Национального банка Украины, и другие операции, предусмотренные законодательством.

Уставный фонд банка составляет 1031063.28 грн и состоит из 103106328 простых именных акций номинальной стоимостью 0.01 грн каждая. На момент принятия решения о пятом выпуске акций уставный фонд оплачен полностью.

В целях дальнейшего экономического развития банка и расширения банковских услуг постановлением правления банка (протокол № 46 от 15 октября 1996 г.) принято решение об увеличении уставного фонда до 1121063.28 грн путем пятой эмиссии простых именных акций на сумму 90 000 грн в количестве 9 000 000 штук номинальной стоимостью 0.01 грн каждая.

Акции выпускаются в безналичной форме и реализуются пакетами по 1 000 штук для физических лиц и по 10 000 штук для юридических лиц.

Акционеры банка имеют преимущественное право на приобретение вновь выпускаемых акций.

Размещение акций пятого выпуска осуществляется банком по истечении 10 дней с момента публикации настоящей информации и продолжается до 8 декабря 1996 года.

Подписаться на акции можно в помещении банка по адресу: 335028, Севастополь, ул. Репина, 1.

Телефон: (0692) 24-55-99, факс (0692) 24-04-28. Телекс 197308 TAVR UX.

Утерянное информационное уведомление об иностранной инвестиции, выданное на имя АО «Разноэкспорт-Инвест» ЗКПО 20030977 от 21.07.94 года № 1330/84-1, считать недействительным.

Міжнародні Авіалінії України
Ukraine International
AIRLINES

GREAT BRITAIN

THE NETHERLANDS

SWITZERLAND

ITALY

Розклад руху літаків (зима 1996/97)

	Регулярні прямі рейси	
	з Києва	до Києва
Амстердам	Пн, Ср, Пт	Вт, Чт, Нд
Барселона	Вт	Вт
Берлін	Чт, Нд	Чт, Нд
Брюсель	Вт, Сб	Вт, Сб
Франкфурт	Вт, Чт, Пт, Сб, Нд	Вт, Чт, Пт, Сб, Нд
Лондон	Пн, Ср, Чт, Пт	Пн, Ср, Чт, Пт
Мюнхен	Ср, Нд	Ср, Нд
Париж	Пн, Ср, Пт	Пн, Ср, Пт
Рим	Пн, Пт	Пн, Пт
Відень	Вт, Ср, Сб, Нд	Вт, Ср, Сб, Нд
Цюрих	Щоденно, крім Сб	Щоденно, крім Сб
Львів-Франкфурт	Вт, Пт	Вт
Одеса-Відень	Щоденно, крім Сб	Щоденно, крім Сб
Дніпропетровськ-Відень	Пн, Ср, Пт	Пн, Ср, Пт

Розклад рекламний, можливі зміни

Щоденний регулярний рейс
Київ (Бориспіль) - Донецьк - Київ (Бориспіль)

Ціна - лише **USD 65**

ИНФОРМАЦИЯ О ВЫПУСКЕ АКЦИЙ ВТОРОЙ ЭМИССИИ

АКЦИОНЕРНОГО ОБЩЕСТВА «ПОМОЩЬ» ОТКРЫТОГО ТИПА

1. ХАРАКТЕРИСТИКА ЭМИТЕНТА

Полное наименование:

— на русском языке: Акционерное общество «Помощь» открытого типа;

—на украинском языке: Акціонерне товариство «Помощь» відкритого типу.

Местонахождение: 340004, Донецк, ул. Университетская,99.

АО «Помощь» (в дальнейшем — Общество) учреждено 15 февраля 1995 г. и зарегистрировано распоряжением исполкома Донецкого городского совета народных депутатов № 453-р от 17.04.1995 г. (свидетельство о государственной регистрации № 23342720 от 17.04.1995 г.).

Уставный фонд Общества: 3000000 (три миллиона) гривен.

Общество действует в целях усиления социальной защищенности инвалидов — членов Общества, в том числе обеспечения их социальных гарантий и занятости, производственной, коммерческой, посреднической и внешнеэкономической деятельности с целью получения прибыли.

Предметом деятельности Общества является:

—внешнеэкономическая деятельность;

—производство товаров народного потребления и их реализация;

—оптово-розничная торговля;

—оказание консультационных, информационных и иных услуг;

—осуществление строительных, монтажных и ремонтных работ, производство, приобретение, переработка и реализация стройматериалов, металлоизделий, вторсырья и отходов производства;

—производство и реализация продукции производственно-технического назначения;

—информационные, консультационные, маркетинговые, лизинговые; брокерские, гостиничные, рекламные услуги, финансовый лизинг;

—оказание услуг в области автомобильного транспорта и технического обслуживания транспортных средств, транспортно-экспедиционных услуг;

—посредническая, торговая, торгово-посредническая деятельность;

—организация предприятий общественного питания;

—другая деятельность, не запрещенная действующим законодательством.

Численность работников по состоянию на 01.10.1996 —50 человек.

Президент — Винокуров Евгений Леонидович, образование высшее экономическое, производственный стаж 15 лет;

главный бухгалтер — Конобеева Татьяна Сергеевна, образование среднее специальное, производственный стаж 25 лет.

2. ОПИСАНИЕ ДЕЛОВОЙ АКТИВНОСТИ ЭМИТЕНТА

Основным видом деятельности общества является оперативная аренда (лизинг), предусматривающая передачу арендаторам права пользования основными фондами Общества. Общество успешно осуществляет инвестиционную деятельность, осуществляя долгосрочные финансовые вложения в качестве взносов в уставные фонды других предприятий, а также инвестирует средства в промышленное оборудование для производства и реализации пищевых продуктов.

Аудиторская фирма «ЛИКУРГ-АУДИТ» (Лицензия АБ № 1367), проведя независимую проверку, подтверждает, что результаты финансово-хозяйственной деятельности общества свидетельствуют о стабильной работе предприятия, высоких показателях финансовой и деловой активности и являются доказательством того, что планируемая Обществом вторая эмиссия акций не преследует цель увеличения оборотных средств для улучшения его финансовых показателей, а производится исключительно с целью инвестирования в перспективные проекты и отрасли.

Общество не имеет просроченной задолженности кредиторам и по платежам в бюджет, финансовое состояние — твердое. Общество платежеспособно и ликвидно.

3. ДАННЫЕ ОБ ЭМИССИИ АКЦИЙ

Данная эмиссия акций является второй.

Решение о выпуске акций принято на общем собрании акционеров (протокол № 10 от 10.10.1996 г.).

Выпуск акций осуществляется с целью увеличения уставного фонда и расширения хозяйственной деятельности общества.

Запланированный объем второй эмиссии — 3000000 грн.

Эмиссия осуществляется в виде 300000 простых именных акций номинальной стоимостью 10 грн., серия Б, №№ 000001— 300000.

Выпуск акций возможен в бездокументарной форме в виде электронных записей в системе реестра акционеров АО «Помощь».

Собственник простых именных акций имеет право принимать участие в управлении Обществом — право голоса (пропорционально количеству акций в его собственности, по принципу одна акция — один голос) во время решения всех вопросов, которые рассматриваются общим собранием акционеров;

на получение дивидендов, размер которых утверждается общим собранием акционеров, а также другие права, предусмотренные действующим законодательством.

Вторая эмиссия акций АО «Помощь» осуществляется в период с 16 декабря 1996 года по 16 февраля 1997 года.

Акции размещаются путем открытой подписки среди юридических и физических лиц в соответствии с требованиями действующего законодательства.

Подписка на акции производится по адресу: 340055, Донецк, ул. Челюскинцев, 174-а.

Начальный курс продажи акций — по номинальной стоимости.

Если в течение установленного срока подписки ее фактический объем не достигнет или превысит запланированный, решение о регистрации фактического объема эмиссии принимает общее собрание акционеров.

Акционеры имеют преимущественное право на приобретение акций второй эмиссии.

4. ПЕРЕЧЕНЬ И РЕЗУЛЬТАТЫ ПРЕДЫДУЩИХ ЭМИССИЙ

Уставный фонд Общества был сформирован в результате проведения первой эмиссии акций, зарегистрированной Министерством финансов Украины 05.05.1995 г. (регистрационный № 187/1/95) на сумму 300000000000 (триста миллиардов) крб. (3000000 грн.) в виде 150000 простых именных (сертификаты: серия А, №№ 00001 — 00005) и 150000 простых акций на предъявителя (акции 50000 шт., серия А №№ 150001 — 200000; сертификат на 5 акций — 10000 шт., серия А, №№ 00006—10005; сертификат на 10 акций — 5000 шт., серия А №№ 10006 — 15005) номинальной стоимостью 1000000 крб. (10 грн.).

Оплата акций произведена полностью в соответствии с действующим законодательством.

В собственности руководящих работников Общества находится 54000 именных акций, что составляет 18% уставного фонда.

5. ФАКТОРЫ РИСКА

Инвестору следует учитывать такие факторы риска: макроэкономическая нестабильность в условиях рыночных реформ, несовершенство законодательной базы Украины в сфере фондового рынка, другие обстоятельства, не предусматриваемые в условиях социально-экономической реформы, обострение проблемы платежеспособности предприятий, другие непредусмотренные обстоятельства, которые могут возникнуть в условиях социально-экономического кризиса.

Исполнительный директор
АО «Помощь»
А. Б. Артеменко

Баланс АО «Помощь» (в гривнях)

по состоянию	на 01.01.1996 г.	на 01.10.1996 г.
АКТИВ		
I. Основные средства и другие внеоборотные активы:		
—остаточная стоимость	720138	1046352
нематериальные активы:		
—остаточная стоимость	—	7676
Незавершенные капитальные вложения	13188	109525
Долгосрочные финансовые вложения	279544	569813
Расчеты с участниками	1536550	—
Всего по разделу I	2549420	1733367
II. Запасы и затраты	92450	354562
III. Денежные средства, расчеты и другие активы	1037928	2644557
БАЛАНС	**3679798**	**4732486**
ПАССИВ		
I. Источники собственных и приравненных к ним средств		
Уставный фонд	3000000	3000000
Резервный фонд	10070	10070
Специальные фонды и целевое финансирование	545878	1584348
Доходы будущих периодов	99300	99300
Прибыль:		
—нераспределенная отчетного года	X	22358
—использованная в отчетном году	X	127007
—отчетного года	X	149365
Всего по разделу I	365524,8	4716076
III. Расчеты и другие пассивы		
расчеты с кредиторами:		
—срок оплаты не наступил	8500	9
с бюджетом	5700	10163
по внебюджетным платежам	1470	936
по страхованию	2600	1503
по оплате труда	6280	3799
Всего по разделу III	24550	16410
БАЛАНС	**3679798**	**4732486**

У номер

● *Київ*

У царині освіти – проблема взаємодії

Завтра відбудеться засідання «круглого столу» «Суспільство і держава: діалог для розвитку освіти» на тему «Державні та недержавні інституції: проблеми взаємодії». Зустріч представників освітянських організацій має на меті об`єднати інтелектуальні можливості для розв'язання питань щодо ролі й участі недержавних об`єднань і закладів у трансформації освіти в Україні та плідної співпраці з наявними державними структурами.

У засіданні, що зорганізував Міжнародний фонд «Відродження», братимуть участь депутати Верховної Ради України та представники адміністрації Президента і Кабінету міністрів.

● *Суми*

Набиралися здоров'я в Австрії

Після лікування в Австрії повернулася група українських дітей, хворих на щитовидну залозу. Кошти на їхнє оздоровлення виділило АТ «Госпрозрахунок».

Перебування юних українців на австрійській землі було в центрі уваги громадськості. Місцеве телебачення повідомило про відкриття спеціального банківського рахунка допомоги хворим дітям з Конотопа. На зібрані кошти вже придбано апарат ультразвукового дослідження. Передасть його конотопським лікарям міністр охорони здоров'я Австрії пан Мартін Бартенштайн.

● *Полтава*

Із світлими нафтопродуктами – до світлого майбутнього

У приміському селищі Затуриному став до ладу спеціалізований комплекс із переробки газового конденсату, який видобувають з місцевих родовищ. Його споруджено на кошти спільного українсько-американського підприємства «МТН» лише за 3 місяці виключно за вітчизняною технологією. Потужність заводу — 12 тисяч тонн сировини на рік. Кінцева продукція — бензин, дизельне пальне і мастила. До речі, глибина переробки тут складає понад 96 відсотків і цілком відповідає вимогам екологічної безпеки.

До сумського лісу по... вугілля

Нині основні потужності в Україні з виробництва деревного вугілля — цінної сировини для металургії, сільського господарства — зосереджені на Сумщині у Краснопільському держлісгоспі. Тут розроблено й успішно використовують оригінальні печі та високоефективну технологію сухої перегонки деревини. Нещодавно введено в експлуатацію ще три такі печі у Кролевецькому держлісгоспі. Це дасть змогу не лише повніше задовольняти потреби внутрішнього ринку, а й істотно зміцнити експортний потенціал об'єднання.

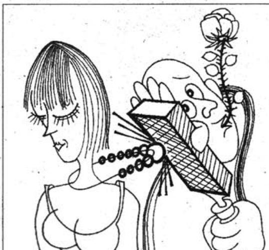
Віталій МАКСЮТЕНКО.

Сумська область.

Правління Національного банку України висловлює глибоке співчуття заступникові Голови Правління АРЕШКОВИЧУ Руслану Васильовичу з приводу тяжкої втрати — смерті його батька — **ВАСИЛЯ ДАНИЛОВИЧА.**

Приємні новини

Сонячний камінь у золотій оправі

Якщо уряд виконає свою обіцянку продовжувати фінансування будівництва Рівненської ювелірної фабрики, то її перша черга, за розрахунками місцевого керівництва, має стати до ладу в першій половині наступного року.

Рівненські ювеліри вже одержали сертифікат якості на поліський бурштин. Неперевершено красиві його світло-жовто-зелені барви! Прикраси у золотому обрамленні знайдуть, безперечно, покупця і далеко за межами України. Лише перша черга фабрики даватиме річний прибуток до 30 мільйонів гривень.

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

Рівне.

Мотор – двигун стабільності

Нова лінія з випуску моторів для компресорів, якими комплектують холодильники марки «Норд», стала до ладу на красноармійському заводі «Електродвигун». Донедавна підприємство по суті не працювало, і тому з новою продукцією пов'язує великі надії. Плановано, що замовлення на наступний рік становитиме півмільйона штук. Тут здатні повністю задовольнити потреби АТ «Норд» у електромоторах, які раніше завозили з Ужгорода. Скорочення відстані між партнерами сприятиме зменшенню цін на побутову техніку.

***

А тим часом колектив донецького АТ «Норд» взяв місячну «відпустку». Тимчасову зупинку виробництва заводчани використовують, аби в найкоротші строки підготуватися до переходу на випуск нових моделей холодильників зі зміненим дизайном і поліпшеними характеристиками. Тепер знамениті «Норди» поступатимуться закордонним хіба що нижчою ціною. Замовлення на нові побутові машини уже надійшли не лише від вітчизняних, а й від іноземних споживачів. Тільки протягом грудня три тисячі виробів буде відправлено до Німеччини, а далека Куба уклала на 1997 рік контракт на постачання 50 тисяч донецьких холодильників і 200 тисяч компресорів.

Ліна КУЩ.

Донецьк.

Нелегко бути директором ХТЗ

На Харківському тракторному заводі переміни. На заслужений відпочинок пішов Валентин Біблик, який чверть віку був тут генеральним директором. Тепер керівником підприємства призначено Петра Тодорова.

За минулі роки колектив на чолі з В. Бібликом випустив 1млн.300 тис. тракторів. Важко сказати, чи вдасться його наступникові побити цей рекорд. Адже за минулий місяць з головного конвеєра зійшло лише близько сотні машин. Натомість у попередні роки завод майже стільки випускав їх лише за одну зміну. Останніми роками ХТЗ освоїв ще понад десяток машин різного класу. Як працюватиметься колективу надалі — покаже час. А поки що новий керівник визначив і для себе, і для колективу найперше і найголовніше завдання — не зупинити виробництво, забезпечити всі цехи роботою, а працівників — зарплатою. Однак у майбутньому новому директорові належить розв'язати складніші завдання: «навчити» колектив заводу випускати лише якісну техніку, провести реконструкцію застарілого обладнання. Можливо, й налагодити спільне виробництво з відомими іноземними фірмами.

Микола КОСИЙ.

Харків.

Екологія

На що хворе Чорне море

Недавно у Керчі сталася велика аварія. Значний вилив нафти поблизу порту спантеличив усе місто. Цей випадок — ще одне підтвердження необхідності спрямування зусиль екологів на захист моря.

Величезної шкоди морю, жителям приморських міст, відпочивальникам завдають нафтові термінали. Зливають, попри заборони й штрафи, у рідне море відпрацьовані води екіпажі численних танкерів. І це ще не найбільший їхній гріх.

Стурбованість викликає і нова хвороба, що почала загрожувати курортникам. Йдеться про так звану морську «коросту». Збудником хвороби є дрібні водорості, на які нині в морі «врожай». Напрочуд багато останніми роками розплодилось і отруйних медуз, фітопланктону...

Ці та інші знаки екологічного лиха називали учасники третьої Всеукраїнської конференції неурядових організацій з екологічних проблем Чорного моря. Розроблено конкретний план дій, спрямованих на якнайшвидше оздоровлення та подальший захист Чорного моря. Для реалізації плану створено постійно діючу комісію. Передбачено встановити тісні зв'язки громадських природоохоронних організацій з урядовими структурами та місцевою владою.

Особливу увагу буде приділено екологічному вихованню населення. Зокрема, передбачено створення мережі літніх таборів для учнів, де вони, спілкуючись з фахівцями в галузі екології моря, можуть поглибити свої знання.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Зітхнув полегшено Дніпро

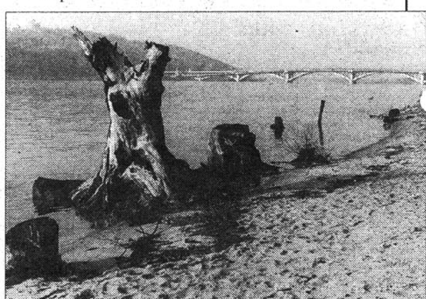
На очисних спорудах стічних вод лівого берега Запоріжжя здано до експлуатації перший етап механічного очищення.

Оскільки міські власті так і не дочекалися обіцяної фінансової допомоги з Києва на цей надзвичайно важливий об'єкт, за погодженням з облдержадміністрацією основним інвестором проекту стало міське комунальне підприємство «Водоканал».

— На черзі — введення біологічного очищення, —каже голова міської ради народних депутатів Олександр Головко. — Сподіваємося, що зможемо осилити ці роботи за допомогою кредиту Європейського банку реконструкції і розвитку.

Володимир ДУПАК.

Запорізька область.

Контракти

Витримали екзамен довіри

Взаємовигідний контракт на поставку до Німеччини великої кількості металоконструкцій уклали житомирське АТ «Машбуд» і фірма «Вольф».

Президент фірми Манфред Штіллер зізнався, що, знаючи економічну ситуацію в Україні, спершу побоювався, але сумніви розвіялися, коли житомирські партнери своєчасно і з високою якістю виконали перше замовлення. Цей контракт — один із найбільших для Житомирщини. Коментуючи його, голова облдержадміністрації Антон Малиновський зазначив, що «Вольф» не вимагає гарантій від держави, довіряючи житомирському підприємству та його керівникові.

АТ «Машбуд» — це колишній завод металоконструкцій. Тільки-но почали змінюватися економічні умови, тут стали освоювати зовсім нові види продукції, призначеної для різних галузей машинобудування. Конструкції, виготовлені за контрактом із «Вольфом», надійдуть, зокрема, до однієї з всесвітньо відомих автомобільних фірм.

На ряді підприємств Житомира робочий тиждень триває три-чотири дні. А в АТ «Машбуд» роботи вистачає і в червоні дні календаря. «У перспективі наші робітники матимуть одну з найбільших у Житомирі зарплат», —запевнив директор Євген Лесик.

Олексій КАВУН.

Житомирська область.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО

Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А.ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
◊ Рукописи не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 228657.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311223.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.